

พินทุอักษรเอเซีย

ชิบิ

มิมิ

ชิคชู

นั้งโหนด่ง

ตาต้า

คค
ชช

ริบ ริบ

แวง แวง

นิทาน ๓ตัว เอเซีย

โดย

เฮเลน เอ็ม. แอนเดอร์สัน

(ได้รับอนุญาตจากผู้เขียน)

จัดพิมพ์ และ จำหน่ายโดย
กองคริสเตียนบรรณศาสตร์
28/2 ซอยประชาอุทิศ
ถนนปฎิพัทธ์ นครหลวง ฯ, 4

คำนำ

มีบางครั้งที่เด็ก ๆ ทั้งชาย และหญิง ได้รับการแนะนำ และหนุนใจให้ยอมมอบจิตใจของพวกเขาให้พระเจ้า ซึ่งเด็ก ๆ เหล่านี้ก็มักจะทำตามด้วยความเต็มใจ และด้วยความสุดจิตสุดใจแต่แล้วเมื่อพวกเขาถูกปล่อยปละละเลย ชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณของเขาก็แคระแกร็นหยุดยั้งลงเพียงนั้น ทั้งนี้ เพราะเด็กเหล่านั้นยังไม่อยู่ในวิสัย ที่จะศึกษาค้นคว้าความจริงจากพระคริสตธรรมคัมภีร์ได้ด้วยตนเอง แต่ถ้าเราเอาใจใส่สั่งสอนเขา ในระดับที่สติปัญญาของพวกเขาจะรับรู้ได้แล้ว เขาก็พร้อมที่จะรับเอาความจริงนั้นเกินกว่าที่เราคาดหมายไว้เสียอีก ด้วยเหตุนี้นิทานสั้น ๆ ในหนังสือเล่มนี้จึงเป็นนิทานสำหรับเด็กชาวเอเชียโดยเฉพาะ ซึ่งย่อมง่ายต่อการเร่งเร้าให้เด็กมีความสนใจ

โดยปกติแล้วเด็กมักจะเลียนแบบสัตว์ต่าง ๆ ที่เขารัก ไม่ว่าจะเป็นไปในลักษณะที่ดีหรือไม่ ฉะนั้นการผูกเรื่องราวต่าง ๆ เกี่ยวกับสัตว์ จึงง่ายต่อการที่เด็กจะรับรู้ และเรื่องราวต่าง ๆ ที่จะเสนอต่อเด็ก ๆ นี้ ก็ไม่มีอะไรดีไปกว่าความจริง ที่พระเจ้าประทานให้ จงอธิษฐานเพื่อว่า พระวิญญาณบริสุทธิ์จะ ได้ทำให้เด็กเหล่านั้น ได้รับส่วนในความจริงที่พวกเขาได้ยินได้ฟังนั้น

สารบัญ

เรื่อง	หน้า
1. โดโต้ นิทานฟิลิปปินส์	5
2. กูคู นิทานจีน	8
3. นิ่งโหน่ง นิทานไทย	11
4. มิมิ นิทานมาเลเซีย	15
5. ซิดชู นิทานไต้หวัน	18
6. ตาด้า นิทานอินโดนีเซีย	22
7. ธิบ ธิบ นิทานชาวเขา	25
8. แมง แมง นิทานเวียดนาม	29
9. ซิบิ นิทานญี่ปุ่น	33
สรุป	37

1. โดโด้ นิทานฟิลิปปินส์

คุณหนูเคยเห็นแพะที่ตกลงไปในบ่อ และยังไม่ตายบ้างไหม? ครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีแพะตัวหนึ่งตกลงไปในบ่อ และเด็กหญิงเล็ก ๆ คนหนึ่งได้ช่วยมันเอาไว้ เด็กหญิงคนนี้ชื่อนิด้า

โดโด้ คือแพะเล็ก ๆ ตัวหนึ่ง ซึ่งอาศัยอยู่กับเจ้าของ ๆ มัน เจ้าของแพะตัวนี้ก็ คือคุณยาย อลิ่ง มาเรีย ซึ่งอาศัยอยู่ในชนบทไกลจากตัวเมืองออกไป ทุก ๆ วันคุณยาย อลิ่ง มาเรียจะนำเจ้าโดโด้ไปเลี้ยงที่ทุ่งนา เพื่อให้มันกินหญ้าได้ตลอดทั้งวัน พอแดดร้อนเจ้าโดโด้ก็จะเข้าไปนอนใต้ต้นไม้

วันหนึ่ง ขณะที่เจ้าโดโด้กำลังกินหญ้าอยู่นั้น คุณยายอลิ่ง มาเรีย ก็ออกไปเก็บผักกาด ตั้งใจว่าจะเอาไปให้เจ้าโดโด้กินเพราะมันชอบ พอกลับมาถึงก็ปรากฏว่า เจ้าโดโด้ได้หายไปเสียแล้ว ซึ่งทำให้คุณยาย อลิ่ง มาเรีย แปลกใจมากทีเดียวว่า เจ้าโดโด้มันหายไปไหน? ทันใดนั้นคุณยายอลิ่ง ก็ได้ยินเสียงร้อง “แม แม” ดังมาจากฟากหนึ่งของทุ่งหญ้า คุณยายอลิ่งก็รีบวิ่งไปยังที่ ๆ ได้ยินเสียงนั้น “นี่เป็นบ่อร้างนี่นา” คุณยายรำพึงพลางก็มองลงไปบ่อ “โอ คุณพระช่วย! เจ้าโดโด้อยู่ในบ่อนี้เอง” แต่นั่นเป็นบ่อร้างแล้วก็ลึกด้วย น้ำในบ่อก็ไม่มี มองลงไปไม่เห็นอะไรเพราะมืดมาก “โอ แพะของฉัน นี่ฉันจะช่วยเจ้าได้อย่างไร เจ้าเองก็ขึ้นมาไม่ได้ ฉันเองก็ลงไปช่วยเจ้าไม่ได้” คุณยาย อลิ่ง มาเรีย ไม่รู้จะช่วยอะไร ก็เลยนั่งร้องไห้อยู่ข้าง ๆ บ่อร้างนั่นเอง ส่วนเจ้าโดโด้ก็ร้อง แม แม อยู่ที่ก้นบ่อด้วยเหมือนกัน

ในขณะที่เดียวกันนั่นเอง มีชวานาคคนหนึ่งชื่อ คา ลูชิ โอ ได้เดินผ่านมาทางนั้น คุณยาย อลิ่ง มาเรีย เห็น คา ลูชิโอ เดินใกล้เข้ามา จึงตะโกนเรียกให้ชวานาคช่วยเอาแพะขึ้น คา ลูชิโอ เดินไปคูที่บ่อซึ่งมองลงไป เขาก็เห็นแต่ความมืด เขาจึงพูดขึ้นว่า “บ่อนี้ลึกเหลือเกินคงจะมีงู และคางคก ฉันทันไม่กล้าเสี่ยงชีวิตลงไปเพื่อแพะตัวเดียวหรอก”

คุณยาย อลิ่ง มาเรียรู้สึกหมดหวัง และมีแต่ความโศกเศร้าเสียใจ ก็เลยหันหลังเดินกลับไปยังกระท่อมของแก พลางเช็ดน้ำตาที่ไหลออกมา

แต่ในขณะที่เดียวกันนั้น เด็กหญิงนิด้า ซึ่งมีอายุเพียง 10 ขวบ วิ่งตรงมายังคุณยาย พอเห็นคุณยายร้องไห้เธอจึงถามว่า “ทำไมคุณยายจึงร้องไห้คะ?” คุณยายอลิ่ง มาเรีย ตอบว่า “ก็เจ้าโดโด้แพะตัวเดียวของยายนั้นแหละ มันตกลงไปในบ่อร้างริมทุ่งโน้น ทำไมนะเราจึงไม่ระมัดระวังดูแลมันให้ดีกว่านี้” คุณยาย อลิ่ง มาเรีย ตอบพลางรำพึงออกมาเบา ๆ นิด้ารีบวิ่งไปที่บ่อร้างแห่งนั้น ก็มองลงไปบ่อแล้วพูดออกมาว่า “คุณยายไม่ต้องเป็นห่วงหรอกจ๊ะ หนูมองเห็นเจ้าโดโด้แล้วละ หนูจะลงไปช่วยมันเอง” แต่ คา ลูชิโอ กลับพูดขึ้นว่า “แต่ที่ก้นบ่ออาจมีงูด้วย เธอไม่กลัวหรือ?” “ไม่ หนูไม่กลัวหรอก” นิด้าตอบ

อย่างกล้าหาญ แล้วก็ก้มลงไปบ่อนั้น พลังตะโกนลงไปว่า “อย่าร้องไปเลยเจ้าโคโด้ ฉันกำลังจะลงไปช่วยเจ้าเดี๋ยวนี้แหละ”

คุณยาย อลิ่ง มาเรีย จึงรีบไปหาเชือกยาว และเหนียวแน่นมาเส้นหนึ่ง พอได้มาแล้วก็ส่งให้ คา ลู ชิโอ เขาจึงเอาปลายเชือกข้างหนึ่งมัดรอบตัวของนิต้า แล้วก็หย่อนตัวของนิต้าลงไปบ่ออย่างช้า ๆ พอถึงก้นบ่อ นิต้ารีบแก้เชือกที่มัดตัวเธอออก แล้วเอาปลายเชือกนั้นค่อย ๆ มัดกับตัวเจ้าโคโด้อย่างระมัดระวัง เสร็จแล้วก็ร้องบอกให้ คา ลู ชิโอ และคุณยายอลิ่ง มาเรีย ช่วยดึงเจ้าโคโด้ขึ้นไป ในที่สุด เจ้าโคโด้ก็ถูกดึงขึ้นมาจากบ่อร่างนั้นด้วยความปลอดภัย คุณยาย อลิ่ง มาเรียไม่ต้องการปล่อยให้หนูนิต้าต้องค้างอยู่ในบ่อนั้น ดังนั้น คา ลู ชิโอ จึงรีบแก้มัดเจ้าโคโด้ออก และทิ้งปลายเชือกส่วนนั้นลงไปให้นิต้าในบ่อ นิต้าจึงใช้เชือกมัดเข้ากับตัวของเธอเองเสร็จแล้ว คา ลู ชิโอ กับคุณยายอลิ่ง มาเรีย จึงช่วยกันดึงเธอขึ้นมาจากบ่อ คู่แสงสว่างอีกครั้งหนึ่ง นิต้าตบหัวเจ้าโคโด้เบา ๆ แล้วพูดว่า “เจ้าโคโด้ที่น่าสงสาร ฉันได้ลงไปช่วยเจ้า และเดี๋ยวนี้เจ้าปลอดภัยแล้ว” เจ้าโคโด้ร้อง “แม...แม...แม...แม...” เหมือนกับจะขอบคุณนิต้า

นิต้าทำให้เรานึกถึงองค์พระเยซูคริสต์ พระบุตรของพระเจ้า พระองค์ทรงทราบว่าเราเป็นเหมือนเจ้าโคโด้ที่ตกลงไปในบ่อ และไม่สามารถช่วยตัวเองให้ขึ้นจากบ่อได้ แต่ตอนที่พูดถึงนี้ไม่เหมือนร่างในเรื่องนี้ ซึ่งเราเองก็ไม่สามารถที่จะขึ้นมาจากบ่อนั้นด้วยตัวเองได้ เราพยายามที่จะเป็นคนดี ทำความดี แต่ก็เป็นคนดีไม่ได้ เราได้ทำสิ่งต่าง ๆ ซึ่งล้วนแต่ไร้สาระทั้งนั้น และเป็นสิ่งที่เราไม่ปรารถนาที่จะทำ เมื่อเราเป็นคนดีคือดี และไม่เชื่อฟัง เราจึงไม่สามารถทำดีได้ เราตกลงไปในบ่อร่างแห่งความผิดบาป ซึ่งลึกและมีดมืด เราจึงไม่สามารถช่วยตัวเองให้ขึ้นมาจากบ่อนั้นได้

เหตุนี้แหละจึงทำให้เราระลึกว่า พระเจ้าทรงทราบสารพัดทุกสิ่งในตัวของเราและพระองค์ทรงรักเรา ทั้ง ๆ ที่ทรงทราบว่า เราเป็นคนบาป พระองค์ทราบว่า เราไม่สามารถช่วยตัวเองได้ ดังนั้นพระองค์จึงได้ส่งพระบุตรองค์เดียวคือ พระเยซูคริสต์ลงมาจกสวรรค์ เพื่อช่วยเราให้รอดพ้นจากความผิดความบาปของเรา

พระเยซูคริสต์ทรงยอมสละชีวิตเพื่อเราทุกคนเหมือนกับนิต้าที่เสี่ยงชีวิตเพื่อเจ้าโคโด้ พระเยซูท่านั้นที่ยอมสิ้นพระชนม์เพื่อเราบนไม้กางเขน แต่หลังจากที่พระองค์สิ้นพระชนม์แล้วพระองค์ก็ได้ทรงฟื้นขึ้นมาอีก และเดี๋ยวนี้ยังทรงพระชนม์อยู่พระองค์ต้องการที่จะช่วยคุณหนูทุกคน ถ้าคุณหนูทุกคนขอให้ พระองค์เสด็จเข้ามาในใจ พระเยซูคริสต์ยินดีที่จะสถิตอยู่กับคุณหนูทุกคนเพราะพระคัมภีร์ได้บอกเราว่า “เรารักพระองค์เพราะพระองค์ทรงรักเราก่อน”

ข้าขอขอบพระคุณพระเยซู

ผู้ซึ่งเป็นพระบุตรของพระเจ้า

ทรงรักเราจนยอมตายวายชีวา
เพื่อช่วยข้าพชนับพันกรรมเวร
เชิญพระองค์เข้ามาในใจข้าฯ
เฝ้ารักษาข้าให้ปราศจากภัยผอง
ข้าต้องการพระองค์เฝ้าคุ้มครอง
อย่าให้ต้องพลาดพลั้งในทางเดิน...อาเมน

คุณหนูได้บทเรียนอะไรจากเรื่องนี้บ้าง ? เมื่อกลับไปบ้านลองสอนน้องชายหรือน้องสาวเล็ก ๆ ของคุณหนูบ้าง คุณหนูเคยรู้สึกท้อหรือท้อใจบ้างไหม? ข้อแนะนำต่อไปนี้เป็นเคล็ดลับที่สามารถช่วยคุณหนูได้

ประการแรก เปิดพระคริสตธรรมใหม่และลอกข้อพระธรรม ลูกาบที่ 19 ข้อ 10 ลงในกรอบข้างล่างนี้

ประการที่สอง อ่านดูว่ามีความหมายอย่างไร เพื่อคุณหนูจะได้ทราบว่า ทำไมพระเยซูจึงเสด็จมาในโลกนี้ หากว่าสามารถท่องจนขึ้นใจได้ก็จะยิ่งช่วยคุณหนูได้มากที่สุดทีเดียว

.....
.....
.....
.....

ลูกา 19:10

2. กูคู นิทานจีน

แน่นอนมันโกหกไม่เป็น แต่มันอาจจะจิกหรือขโมยของพี่น้องของมันได้ มันจะโกหกได้
อย่างไรกันนั้นเมื่อมันเป็นแต่เพียงเปิดตัวหนึ่งเท่านั้น มันชื่อ กูคู เป็นเป็ดของเซ็ง

เซ็งชอบพูดโกหกอยู่เสมอ และชอบขโมยเอาของ ๆ คนอื่นมาเป็นของตนเอง เซ็งรู้สึกว่
ความผิดที่เขาก่อไว้ไม่ค่อยติดตามเขาไปตลอดเวลา ไม่ผิดอะไรกับมารซึ่งคอยรบกวนจิตใจของเขา โดยที่
เขาไม่อาจหนีพ้นได้ เซ็งก็รู้สึกเป็นทุกข์ ทุกข์ครั้งที่เขาพูดโกหกหรือขโมยของของคนอื่น เมื่อมีใครรู้เซ็งจะ
รู้สึกอายและไม่สบายใจ เขาอยากจะได้ใครสักคนหนึ่งช่วยเขาให้พ้นไปจากสิ่งเหล่านี้

เกือบจะลืมเล่าเรื่องของกูคูเสียแล้วสิ กูคู ชอบลงไปเล่นน้ำที่คลองใกล้ ๆ บ้าน น้ำในคลองนี้
ไหลลงสู่แม่น้ำใหญ่ กูคูชอบว่ายน้ำลงไปสู่มแม่น้ำใหญ่เพื่อจับปลากินเป็นอาหาร

วันหนึ่งในฤดูฝน น้ำในคลองเล็ก ๆ มีระดับน้ำนั้นขึ้นสูงเรื่อย ๆ กูคูออกไปเล่นน้ำอีกเช่นเคย
มันตัดสินใจที่ว่ายน้ำลงไปสู่มแม่น้ำใหญ่ ถึงแม้ว่าจะเชี่ยวและไหลแรง แต่มันก็พยายามใช้เท้าพุน้ำ และ
พยายามประคับประคองตัวอย่างยากลำบาก ในที่สุดมันก็ว่ายออกมาจนถึงแม่น้ำใหญ่ และพบว่าตัวเอง
กำลังว่ายวนอยู่รอบ ๆ น้ำวน “ก๊าบ ก๊าบ สนุกจริง” มันคิดในใจ และว่ายน้ำไปรอบ ๆ ด้วยความสนุก
หลังจากนั้นไม่นานมันก็รู้สึกเบื่อมันจึงพยายามว่ายน้ำ ๆ ไปหาปลากิน แต่ก็ไม่ได้แม้แต่ตัวเดียว ดังนั้นมัน
จึงตั้งใจจะกลับบ้าน แต่ความเชี่ยวของน้ำและแรงคูดของน้ำ ไม่สามารถทำให้มันออกจากบริเวณน้ำวน
แห่งนั้นได้

“ก๊าบ ก๊าบ” มันร้องขึ้น “ฉันกำลังจะถูกน้ำซัดไปตรงกลางน้ำวน และน้ำคงจะพัดฉัน และคูด
ฉันลงไปสู่ความตาย” มันพยายามใช้เท้าพุน้ำแรงขึ้น และแรงขึ้น แต่ก็ไปได้คิดน้อยเท่านั้น

ทันใดนั้น กูคู ก็มองเห็นเรือลำหนึ่งกำลังแล่นมาตามน้ำข้างหน้ามัน “ก๊าบ ก๊าบ” มันร้องเรียก
แต่เรือลำนั้นไม่หยุดกลับแล่นตรงมายังมัน กูคู กางปีกกระพือและร้องอีก แต่ก็ต้องหมดหวังเพราะเรือลำ
นั้นได้แล่นผ่านมันไปเสียแล้ว และลูกคลื่นจากเรือลำนั้นได้ซัดมันหลุดออกจากน้ำวน “โอ...ก๊าบ ก๊าบ”
มันคิดใจเป็นที่สุดที่หลุดพ้นออกมาจากวังน้ำวน จนถึงกับลืมหาปลากินและเริ่มรู้สึกเหนื่อย

เมื่อขึ้นฝั่งแล้ว มันสลัดขนให้แห้งและร้องเสียงดัง เพื่อบอกให้เซ็งรู้ว่ามันกลับแล้ว แต่เซ็งได้จับ
ตาอยู่ตลอดเวลา นับตั้งแต่แรกที่มันเริ่มว่ายน้ำออกจากลำคลองไปสู่มแม่น้ำ จึงรู้เรื่องโดยตลอด

“สนุกจังเลยครับ” เซ็งเล่าให้คุณแม่ของเขาฟัง “กู กูไปรอบ ๆ น้ำวน แต่บางทีมันอาจไม่สนุกก็
ได้ และถ้าหากเรือไม่แล่นไปใกล้ ๆ จนคลื่นซัดมันออกมาจากบริเวณน้ำวน กู กู อาจถูกน้ำคูดลงไป และ
คงไม่ได้กลับมาอีกเลย”

“จริงจ๊ะ” คุณแม่ของเซ็งตอบ ความประพฤติกของคนเราก็คงเหมือนกัน ถ้าหากว่า เราพูดโกหกเพียงครั้งเดียว หรือว่าขโมยของเพียงเล็กน้อย ในที่สุด เราก็คงต้องพูดโกหกและขโมยของอยู่เรื่อย จนไม่สามารถที่จะกลับตัวได้อีก ต้องวุ่นอยู่กับความชั่ว จนทำดีอะไรไม่ได้ สักวันหนึ่งเราก็คงต้องตกนรก ไม่ผิดอะไรกับเจ้า กูคู ที่ต้องวนเวียนอยู่ในแอ่งน้ำนั่นแหละ

เซ็งแปลกใจที่คุณแม่ของเขาช่างเข้าใจเปรียบเทียบ เขาไม่ได้พูดอะไรสักคำได้แต่ก้มลงดูเท้าตัวเอง เหมือนกับจะสำนึกถึงความผิดของเขา เขาเคยโกหกคุณแม่ของเขาว่าเขาไม่ได้ขโมยเงินของคุณแม่ แต่อันที่จริงแล้ว เขาได้ขโมยเงินนั้นไป

“พระเจ้าทรงเกลียดชังการโกหก” คุณแม่ของเขาพูดต่อ “แต่พระองค์ได้ทรงโปรดประทานพระบุตรของพระองค์ คือพระเยซูคริสต์ลงมาเพื่อช่วยเราให้พ้นจากความผิดทั้งปวง พระองค์ทรงถูกตรึงบนไม้กางเขนและทรงสิ้นพระชนม์ เพื่อช่วยเราให้พ้นจากการโกหกและการเป็นขโมย”

เซ็งพูดขึ้นว่า “ผมเชื่อว่าผมคงจะเป็นอิสระจากมันได้”

“ลูกสามารถทำได้อย่างแน่นอน” คุณแม่ของเขาพูด “ไหนบอกแม่อีกทีซิว่าลูกเอาเงินจากกระเป๋าแม่ไปซื้อขนมกินซิไหม?”

“ใช่ครับ” เซ็งตอบ และก้มหน้าลงด้วยความอาย “เอาล่ะ แม่จะไม่ทำโทษลูก แต่ลูกต้องทูลขอให้พระเจ้าทรงยกโทษให้ลูก พระองค์ทรงรักลูกมาก และยินดีที่จะยกโทษให้ แต่ลูกต้องทูลขอให้พระองค์เป็นผู้นำ และต้องยอมมอบมือ มอบลิ้น ปาก และทุกสิ่งในตัวลูกให้แก่พระองค์ พระองค์จะทรงคุ้มครองรักษาไม่ให้ลูกทำผิดอีก ลูกจึงเป็นอิสระ จำไว้ว่า กูคู ไม่สามารถจะว่ายออกมาให้พ้นจากวังน้ำวนนั้นได้ด้วยตัวเอง...”

เซ็งเดินออกนอกบ้านไปและนั่งลงริมแม่น้ำ เขาทูลขอให้พระองค์ทรงช่วยให้เขาเป็นอิสระ เป็นพระเจ้าผู้ช่วยและเป็นพระเจ้าของเขา

ต่อมา เพื่อนของเซ็งมาหาเขา ชักชวนให้เขาขโมยเงินจากกระเป๋าของคุณแม่อีกเพื่อเอาไปซื้อขนม เซ็งพยายามปฏิเสธ เพื่อน ๆ จึงเยาะเย้ยเขาแล้วก็จากไป เขาก็มองดูเท้าของตัวเองแล้วก็หัวเราะ เขารู้สึกดีใจมากที่เงาบาปที่ติดตามเขาตลอดเวลานั้น บัดนี้ได้สูญไปแล้ว เซ็งรู้สึกมีความสุข นับแต่นี้ไป เขาไม่ต้องกังวลกับมันอีกแล้ว”

“เซ็ง เซ็ง มาทานข้าวกันเถอะ” คุณแม่เขาเรียก

“ครับ คุณแม่ ผมกำลังจะไป” แล้วเขาก็วิ่งกลับบ้าน

“คุณแม่ครับ ผมไม่ได้ขโมยเงินจากกระเป๋าของคุณแม่ตามที่เพื่อน ๆ บางคนอยากให้ผมทำ พระเจ้าช่วยให้ผมพ้นจากการเป็นคนขโมยได้หรือเปล่าครับ”

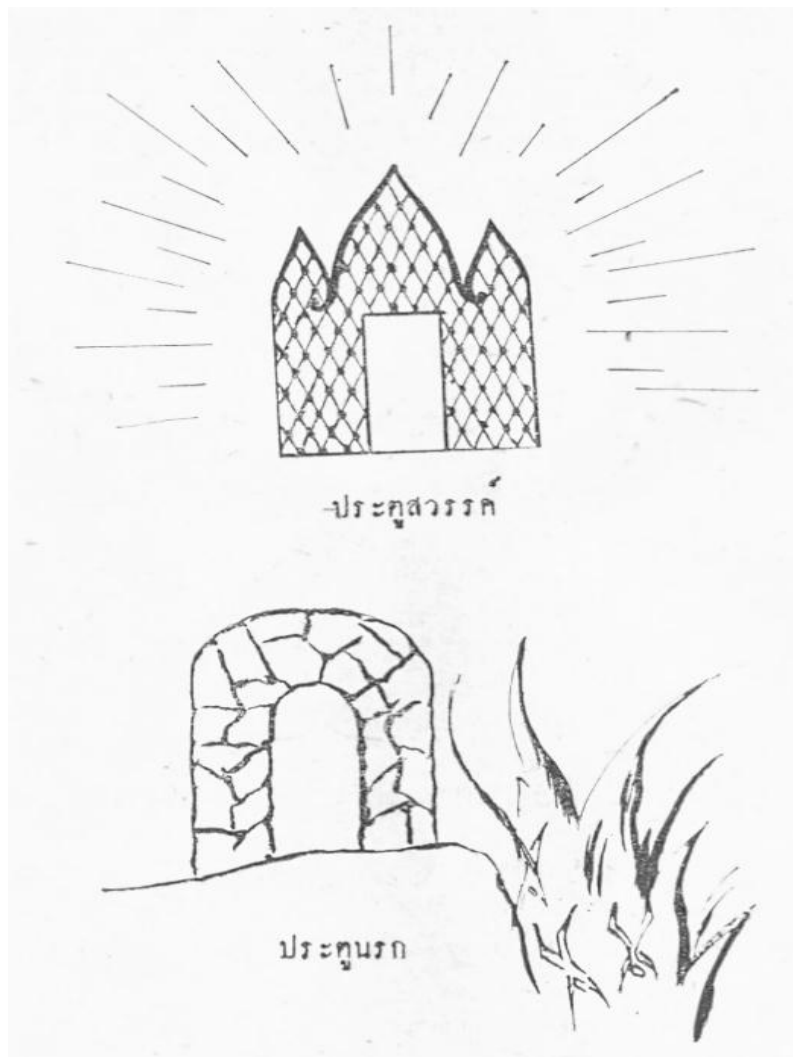
“แน่นอน พระองค์ทรงช่วยลูกได้อย่างแน่นอน ถ้าลูกอัญเชิญให้พระองค์เข้าเป็นเจ้าหัวใจของลูก”

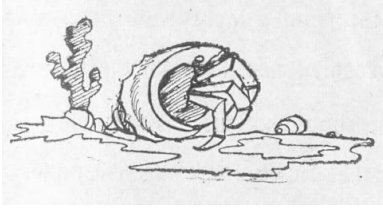
ดังนั้น เช็งจึงเริ่มต้นฟังฟังพระเจ้า ขอให้พระองค์ช่วยคลี่คลายให้เขาชัดเจนหรือปฏิเสธการทำชั่วทุกอย่าง ซึ่งบางครั้งเขาอาจเผลอไผลไปตามการทดลองของมาร และแน่นอนที่สุด พระองค์ทรงช่วยให้เขาเป็นอิสระ พ้นจากการโกหกและขโมย

พระเยซูตรัสว่า “ทุกคนที่ทำบาปก็เป็นทาสของบาป...ถ้าพระบุตรนั้นจะกระทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไท ท่านก็จะเป็นไทจริง ๆ” (ยอห์น 8:34, 36)

หนูกำลังไปทางไหน?

จงระบายสีประตูที่หนูอยากเข้าไป

3. นิ่งโหน่ง นิทานไทย

นิ่งโหน่ง โผล่ออกมาจากข้างหลังหินก้อนหนึ่ง “โอ...โฮ น้ำมันมาอีกแล้ว” นิ่งโหน่ง คิด ซ่า ... คลื่นลูกใหญ่ซัดท่วมหัวของมันแล้ว ซัดมันขึ้นไปค้างอยู่บนหาดทรายริมทะเล “อืม...เอาละดีแล้ว” มันคิดพลางรีบยื่นขาของมันออกมา แล้ววิ่งขึ้นสู่ที่ปลอดภัย ก่อนที่คลื่นลูกใหญ่จะซัดพามันกลับสู่ที่เดิมของมันอีก

นิ่งโหน่ง เป็นปูเสฉวนเล็ก ๆ ตัวหนึ่ง ที่อาศัยอยู่บนชายหาดริมทะเล ของประเทศไทย ทุก ๆ เช้ามันมักจะออกไปเล่นตามเปลือกหอยต่าง ๆ ซึ่งมีระเกะระกะไปหมด มันเต็มไปด้วยความระมัดระวังมากเพราะกลัวว่าใครจะมาเห็นมันเข้า มันสำนึกอยู่เสมอว่ามันเป็นปูเสฉวนที่น่าเกลียด ซึ่งก็เป็นเช่นนั้นจริง ๆ เพราะเหตุนี้มันจึงไม่กล้าวิ่งออกจากที่ซ่อนของมันโดยตรงแต่จะค่อย ๆ คลานไปตามซอกต่าง ๆ ของเปลือกหอย และถ้าหากใครเกิดมาเจอมันเข้า มันก็จะรีบวิ่งเข้าไปในเปลือกหอยทันทีแล้วซ่อนตัวเงียบอยู่ในเปลือกหอยนั่นเอง เปลือกหอยบางอันใหญ่และยาวกว่าตัวของมันมากนัก มันจึงเป็นเหมือนตัวอะไรเล็ก ๆ ตัวหนึ่ง ซึ่งพลัดไปอยู่ในโพรง และไม่ค่อยมีใครเห็นมัน

เช้าวันนั้นก็เช่นเดียวกัน นิ่งโหน่ง ค่อย ๆ ยื่นขาออกมาจากเปลือกหอย และขณะนั้นเองมันก็แลเห็นขาของเด็กสองคนกำลังตรงมาที่มันซ่อนตัวอยู่ สมพร ร้องบอกกับสมศรีพี่สาวของเขา “นี่ตัวหนึ่งเห็นไหม?” “ไม่เห็นเลย ไหนล่ะ?” สมศรีถามขึ้น “ฉันจะเอามันออกมาเอง” สมพรพูดแล้วนั่งลงจับเจ้านิ่งโหน่ง ขึ้นมาใส่ลงในกระป๋องของเขา แต่เจ้านิ่งโหน่งไม่ได้อยู่ในเปลือกหอยนั้นเสียแล้ว “อ้าว มันหายไปไหนเสียล่ะ?” สมศรีถามน้องชายของเธอ “ฉันไม่ทราบ ก็มันยังอยู่ในเปลือกหอยนี่นา” แล้วสมพรก็เก็บเอาเปลือกหอยอื่น ๆ ใส่ลงในกระป๋องของเขาอีกหลายตัว แล้วเด็กสองคนนั้นก็เดินต่อไปพลางมองหาหอยตัวอื่น ๆ ซึ่งมีอยู่มากมาย ล้วนแต่สวย ๆ ทั้งสิ้น จากนั้นก็พากันไปได้ต้นปาล์ม ซึ่งขึ้นอยู่ตามชายหาดแถบนั้น

“เรามาก่อทรายเล่นกันเถอะ” สมศรีพูดขึ้น “เอาละตรงนี้เหมาะดีและร่มดีด้วย” น้องชายเห็นด้วย แล้วทั้งสองเอากะป๋องของตนมาแล้วเทเปลือกหอยออก สมศรีจึงเลือกเอาหอยที่อ้วนใหญ่มา 3, 4 ตัว “ฉันจะทำบ้านด้วยหอยเหล่านี้ก่อนนะ” สมศรีพูด “แล้วก็เอาตัวใหญ่ที่สุดนี้มาทำเป็นประตู” สมพรพูดต่อ แล้วเด็กทั้งสองก็เอาหอยที่ตัวใหญ่ที่สุด ซึ่งเจ้านิ่งโหน่งซ่อนอยู่มาทำเป็นประตู

เมื่อบ้านเล็ก ๆ ซึ่งทำด้วยหอยและทรายจวนจะเสร็จ สมศรีก็ถามน้องชายขึ้นว่า “แล้วจะให้อะไรมาอาศัยอยู่ในบ้านของเรา” “ฉันเองก็ไม่รู้เหมือนกัน” สมพรตอบ

“แต่ เอ๊ะ...คุณนั่นสิประตูบ้านของเรากำลังเคลื่อนที่แน่ะ”

“บางที่มันอาจมีชีวิตอยู่ก็ได้” สมศรีพูด แล้วเธอก็เฝ้าจ้องดูเจ้าหอยตัวใหญ่ ซึ่งกำลังเคลื่อนตัวไปช้า ๆ สมพรจึงยื่นมือไปจับเจ้าหอยตัวนั้นขึ้นมาอย่างรวดเร็ว เจ้านิ่งโหนดอยู่ในนั้นนั่นเอง ขาของมันข้างหนึ่งโผล่ออกมาข้างนอก

“อ้อ...นี่ไงเจ้าปูเสฉวนที่ฉันนึกว่ามันหนีไปแล้ว ... ฉันจะเอามันออกมา แล้วก็ให้มันอยู่ในบ้านหอยของเรา” สมพรพูดแล้วก็พยายามสลับเพื่อให้เจ้าปูนั้นออกมา แต่เจ้านิ่งโหนดก็หาได้หล่นออกมาไม่ “ฉันจะเอามันวางไว้ในเขตบ้านของเราแล้วปล่อยให้มันออกมาเอง

ทำไมมันต้องซ่อนตัวอยู่แบบนั้นนะ?” สมศรีถามขึ้น “มันคงกลัวว่าจะมีใครมาเห็นมันเข้าก็ได้” สมพรตอบ

“แล้วมันไม่มีบ้านของมันเองหรือ?” สมศรีถามขึ้นอีก

“มันอาศัยอยู่ตามก้อนหิน แต่มันคงชอบผจญภัยกระมัง” “บางที่มันคงคิดว่า การผจญภัยคือความสนุกสนาน” สมศรีพูด “มันคงจะกลัวว่าจะมีใครหัวเราะเยาะมัน มันคงไม่ต้องการให้ใครรู้ว่ามันเป็นปูที่น่าเกลียดและเดินไม่ค่อยจะตรงทางเท่าไรนัก” เจ้านิ่งโหนดเริ่มกระดุกกระดิกตัวอีกครั้งหนึ่ง ทันใดนั้นมีเด็กชายคนหนึ่งชื่อ “ประชา” กำลังเดินมาตามชายหาด “เอ๊ะ... นั่นอะไรกัน” เขาถาม พลางชี้ไปที่เจ้านิ่งโหนด ซึ่งกำลังเคลื่อนที่หึ่ง ๆ ที่อยู่ใกล้เปลือกหอย “โอ... ฉันรู้แล้วละมันเป็นปูเสฉวนนั่นเอง” แล้วเขาก็ก้มทำท่าหยิบมันขึ้นมา

“นี่ ปล่อยให้มันลงเดี๋ยวนี้ละ” สมพรพูดขึ้นด้วยความโกรธ

“มันอาศัยอยู่ในบ้านเปลือกหอยของเรา” สมศรีพูดขึ้นบ้าง

“เธอไปให้พ้น” สมพรไม่พอใจมากขึ้น

“โอ ฉันนี่ก็ออกแล้ว ฉันเคยเห็นเธอไปที่ชมรมพระคัมภีร์ เธอเป็นคริสเตียนใช่ไหมล่ะ?”

ประชาถาม

“ใครว่าฉันเป็นล่ะ” สมพรตอบพลางก้มลงเก็บหอยที่เจ้านิ่งโหนดอาศัยอยู่ เจ้าปูเสฉวนตัวนั้นก็เลยผลุบเข้าไปข้างในหอย สมพรไม่เห็นเจ้าปูนั้นอีก จึงวางหอยนั้นลงบนพื้นทราย

“ทำไมเธอถึงวิตกกังวลนักล่ะ” ประชาถาม

“ฉันไม่ได้กังวลอะไรเลยนี่” สมพรตอบ

“แต่เธอก็จะวิตกกังวลอยู่นั่นแหละ เพราะดูเธอตื่น ๆ อยู่นี่”

“ฉันตื่นตื่นอะไรกัน?” สมพรถามด้วยเสียงกระด้าง

“เธอตื่นตื่นเพราะเธอไม่ได้ไปที่ชมรมพระคัมภีร์ ฉันรู้ว่าเป็นเพราะอะไร เธอกลัวที่จะบอกคนอื่นว่าเธอเชื่อพระเยซู “ใช่ไหมล่ะ?” แล้วเขาก็เดินหยิบเปลือกหอยข้างล่างไปในทะเลจากนั้นประชาก็เดินไปตามชายหาด

เด็กทั้งสองรู้สึกโล่งอก และดีใจเมื่ออยู่ตามลำพัง เพราะเขาต้องการเปลือกหอยเพิ่มเติมเล็กน้อย เพื่อสร้างบ้านให้เสร็จ เขามองดูหอยตัวใหญ่ที่คลื่นซัดมาค้างอยู่บนหาดทราย แล้วเด็กทั้งสองก็กลับไปสร้างบ้านด้วยเปลือกหอยนั้นอีก เขามองหาหอยตัวใหญ่ที่เจ้านิ่งโหน่งซ่อนอยู่ มันเกือบจะถูกคลื่นซัดลงทะเล

“โอ...นี่เราเกือบจะสูญเสียเจ้านิ่งโหน่ง ไปซะแล้วซี” สมพรพูด เขาหยิบเจ้าหอยขึ้นมาและมองดูข้างใน แต่เขาก็ไม่เห็นขาของเจ้านิ่งโหน่ง สักขาเดียว “มันคงต้องการบ้านใหม่ที่ดีกว่านี้ละมัง” เขาคิด “เจ้าปูที่น่ารัก มันคงจะไม่ได้เห็นเจ้าอีกแล้ว” “ทำไมน้องจึงดูเศร้าไปล่ะอี สมพร บางทีเราอาจจะหาปูตัวอื่น ๆ ก็ได้นี่นา”

“ฉันไม่ต้องการปูตัวอื่น ๆ แล้วล่ะ” เขาตอบ

“ทำไมล่ะ?”

“เพราะว่าฉันเองก็พยายามที่จะซ่อนตัวอยู่เสมอ”

“เธอหมายความว่าอย่างไร?” สมศรีถามขึ้นด้วยความแปลกใจ

“ฉันกลัวที่จะบอกประชาชนว่า พระเยซูคือพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของฉัน”

“แต่เขาก็ยังเป็นเด็กเหมือนกันนี่นา ช่างเขาเถอะนา” สมศรีพูดพยายามที่จะปลอบใจน้องชาย “ดูซิ นี่ไงล่ะปูอีกตัวหนึ่ง และมันก็ไม่มีบ้านที่จะอยู่เสียด้วย เราให้มันอยู่ในบ้านของเราดีไหม?”

สมพรจึงค่อย ๆ หยิบเจ้าปูตัวนั้นขึ้นมา ขณะที่สมศรีกำลังจ้องมองดูมันอยู่ ใครคนหนึ่งก็ตะโกนถามมาว่า “เธอพบอะไรเข้าอีกล่ะ?”

“ก็เจ้าปูเสฉวนนั่นแหละ” สมศรีตอบ และเมื่อเงยหน้าขึ้นก็เห็นว่าประชาชนนั่นเองที่ร้องถามมา “โอ...” สมพรอุทานเบา ๆ

“ฉันก็เจอเข้าตัวหนึ่งเหมือนกัน ฉันให้เธอเอาไปไหมล่ะ?” ประชาพูด แล้วเขาก็ให้สมพรไปทำให้สมพรแปลกใจมากจนพูดอะไรไม่ออก

ทันใดนั้นสมพรก็รู้สึกว้าว เขามีความโล่งอกประหนึ่งพ้นจากที่ซ่อนเหมือนเจ้านิ่งโหน่งหลุดออกมาจากที่ซ่อนในเปลือกหอย “ขอบคุณ” เขากล่าวด้วยเสียงสุภาพแล้วก็พูดต่อไปว่า “ฉันเป็นคริสเตียนแล้วล่ะประชา แล้วฉันก็ยินดีที่จะเชิญเธอไปเรียนพระคัมภีร์กับฉันด้วย”

“เธอหมายความว่า ฉันก็ได้ใช้ไหม” ประชาถามด้วยความแปลกใจแกมตื่นเต้น

“แน่นอน เธอไปได้แน่ ฉันจะไปที่บ้านเธอพรุ่งนี้และเราก็จะไปด้วยกัน” สมพรตอบ

“ตกลง...ฉันจะไปกับเธอ แต่วันนี้ฉันต้องรีบกลับบ้านก่อนล่ะ” พูดจับประชาที่เดินจากไปพร้อมกับฮัมเพลงเบา ๆ ด้วยความยินดี

“เอาล่ะ เด๋วนี้เธอก็ไม่ใช่คนขี้ขลาดแล้วนี่นา” สมศรีพูด

“ถูกแล้ว ฉันจะไม่กลัวอีกต่อไป และความเศร้าหมองก็ไม่มีอีกต่อไปแล้ว...ฉันแปลกใจว่านี่ โหน่งมันหายไปไหนแล้ว?”

“เอ ฉันก็ไม่รู้ แต่เรากลับบ้านดีกว่านะ” สมศรีชวน แล้วทั้งสองก็หีบกระป๋องแล้วเดินกลับบ้าน

ทางด้านเจ้านิ่งโหน่งก็ค่อย ๆ โผล่ออกมาจากเปลือกที่มันหนีมาซ่อนตัวอยู่ และมันก็มองเห็น เด็กทั้งสองคนกำลังเดินจากมันไป

“อืม...เขาไม่ยกจับเราไป” นิ่งแล้วก็ยื่นขาออกจากเปลือกหอยที่ละขาแล้วก็วิ่งไปตามพื้นทราย ทันใดนั้น คลื่นลูกใหญ่ซัดมาเหนือหัวของมันแล้วก็กวาดเอามันลงทะเลไปด้วยมันจึงกลับมาถึงที่อยู่เก่าของมันในโพรงหินอีก

พระเจ้าสอน ให้เราบอกให้คนอื่นทราบถึงเรื่องพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด และความรักของพระองค์ที่มีต่อเรา

สิ่งที่ควรทำ นี่คือการที่เรารู้จักพระเจ้าที่เราตัดเอาคำบางคำออกแล้วเขียนเอาไว้ข้างล่างสุด ดูซิว่าเราจะสามารถหาคำตอบที่ถูกต้องมาได้ลงในช่องว่างได้สำเร็จหรือไม่

“ถ้าท่านจะรับด้วย...ของท่านว่า พระเยซูเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าและ....ใน....ว่าพระเจ้าได้ทรงโปรด.....ให้พระองค์เป็นขึ้นมาจากความตาย.....จะรอด” (โรม 10:9)

บันดาล ปาก ท่าน ใจ เชื่อ

4. มิมิ นิทานมาเลเซีย

อัมนาห์และฮาซานพี่ชายของเธอ อาศัยอยู่ในบ้านเล็ก ๆ ใกล้เคียง ๆ กับสวนยางในประเทศมาเลเซีย คุณพ่อคุณแม่ของเด็กทั้งสองมีอาชีพทางทำสวนยางพารา ทุก ๆ วันเขาจะออกไปเก็บน้ำยางจากต้นยาง ซึ่งอยู่ไกลออกไป โดยเขาเอาไม้คกริดเป็นร่องที่ต้นยางแล้วเอาถังรองไว้

วันหนึ่งหลังจากคุณแม่ของคุณแม่ของเขาออกไปทำงานแล้ว และทั้งสองคนก็เตรียมตัวที่จะไปโรงเรียน ฮาซานพูดกับน้องสาวว่า “น้องเห็นอะไรใหม่นั่น?”

“ไม่เห็น...อะไรล่ะ?” อัมนาห์ตอบพลางก็สังเกตเห็นมิมิ ลูกแมวของเธอวิ่งหนีอะไรสักอย่าง กระโดดขึ้นไปอยู่บนหลังตู้

“หนูใหญ่ตัวหนึ่งมันไล่กัดมิมินะซี” ฮาซานตอบ

“แต่หนูไม่เคยไล่กัดแมวนี้มา แมวต่างหากที่ไล่กัดหนู” อัมนาห์เดินไปที่เจ้ามิมิแล้วอุ้มมันลงมา “เจ้ามิมิที่น่าสงสาร” เธอพูดพลางลูบหัวมันเบา ๆ เจ้าหนูตัวใหญ่วิ่งตามเจ้าจริง ๆ หรือ? เจ้าต้องโดดขึ้นกว่านี้และเรียนรู้วิธีที่จะจับหนูด้วยหัวใจไหม?” เจ้ามิมิตะกุกแขนอัมนาห์พลางร้องเสียงดัง

“หนูตัวใหญ่จริง ๆ หรือ?” อัมนาห์ถาม

“ใช่ซี” ฮาซานตอบ “ตัวมันใหญ่เท่ามิมินี้แหละ”

“ใครเคยได้ยินว่า หนูไล่จับแมวบ้าง ฉันจะเล่าให้คุณครูฟังดีกว่า แต่คุณครูคงจะไม่เชื่อกระมัง แต่ฉันจะบอกคุณครูว่า มิมิ เป็นเพียงลูกแมวเท่านั้น” เธอวางเจ้ามิมิลงพื้นและเดินไปหากระเป๋าหนังสือเรียน มิมิมองตามรอยแตกของกระดาษไปยังรู ๆ หนึ่งที่มุมห้อง แล้วกลับเดินไปที่ประตูข้างนอก นอนตากแดดอุ่น ๆ อยู่ตรงนั้นเอง เมื่ออัมนาห์และฮาซาน หากระเป๋าหนังสือเรียนได้แล้ว ก็พากันวิ่งลงบันไดเพื่อไปโรงเรียน

“สวัสดิ์นะเจ้ามิมิ แล้วอย่าปล่อยให้หนูวิ่งไล่กัดอีกล่ะ ฮาซานพูดกับมิมิ แต่เจ้ามิมิคงหลับต่อไป โดยไม่มีปฏิกิริยาโต้ตอบคำพูดของฮาซานเลย

เด็กทั้งสองมุ่งหน้าไปโรงเรียน “ฉันกระหายน้ำจังเลยอัมนาห์บ่น “ใน ๆ สวรรค์จะมีการกระหายน้ำเหมือนที่นี้ไหมนะ?”

“คงจะไม่กระมัง ถ้ายังมีการหิวกระหายอยู่ละก็ที่นั่นก็คงจะไม่ใช่สวรรค์แน่” ฮาซานตอบ

“ฉันหวังว่าฉันจะได้ไปสวรรค์ แหมคอกแห้งเหลือเกินฉันอยากดื่มน้ำสักห้าขวดแน่ะ แต่...เออ ที่สวรรค์มีโคล่าขายไหม?”

ฮาซานเองก็ไม่ค่อยจะแน่ใจเท่าไรนักว่ามีหรือไม่มี แต่เขาก็พูดอย่างมีความหวังว่า “ถึงอย่างไรก็ตาม หากว่าเราเป็นคนดีเราต้องได้ไปสวรรค์เป็นแน่”

“เป็นคนดี ตลอดเวลาเลยใช่ไหม?” อัมนาห์ถาม

“ก็ใช่ะซี ต้องเป็นคนดีตลอดเวลาตั้งแต่ตื่นนอนจนเข้านอนนั่นแหละ” ฮาซานตอบ

“แต่มันยากเหลือเกินนี่ แล้วฉันจะเป็นคนดีตลอดเวลาได้ยังไงกัน?”

เมื่อทั้งสองไปถึงโรงเรียนแล้วทั้งสองก็ลืมนึกเรื่องหนูไล่กัดเจ้ามิมิเสียสิ้น

อัมนาห์ครุ่นคิดอยู่ว่าเธอจะเป็นเด็กดีตลอดเวลาได้อย่างไร

เมื่อถึงชั่วโมงคณิตศาสตร์ เธอก็ไม่สนใจทำแบบฝึกหัด เพราะเธอไม่ค่อยชอบเลขคณิตเท่าไรหรอก และคำตอบของเธอก็ไม่ถูกต้อง เธอจึงไม่แปลกใจ เมื่อคุณครูชะ โงกมาดูแล้วพูดว่า “อัมนาห์เธอต้องเขียนตัวตั้งเสียก่อน แล้วจึงเขียนตัวหาร”

อัมนาห์จึงเปลี่ยนเลขของเธอจาก 9÷27 เป็น 27÷9 พลังคิดว่า มันก็เหมือน ๆ กันนั่นแหละ คุณครูก็เลยพูดขึ้นว่า “ครูแปลกใจว่าทำไมวันนี้ เธอจึงทำอะไรไม่ค่อยถูกเสียเลย”

ขณะนั้นอัมนาห์คิดถึงเรื่องของเจ้ามิมิขึ้นมาได้จึงพูดว่า “หนูก็คงจะเป็นเหมือนลูกแมวของหนูนั่นเอง หนูตัวใหญ่ตัวหนึ่งไล่กัดมัน ทำให้มันรู้สึกกลัวมาก...นั่นเป็นความผิดหรือคะ?”

ไม่นานนักหลังจากนั้นครูก็สั่งให้เลิกชั้นเรียน แต่ฮาซานกับอัมนาห์ต้องอยู่ก่อน เพื่อว่าครูจะได้อธิบายบทเรียนบางอย่างให้กับอัมนาห์ ขณะที่ฮาซานกำลังรอน้องสาวอยู่นั้น เขารู้สึกกระหายน้ำ เขาก็จึงถามคุณครูว่า “ในสวรรค์มีน้ำอัดลม เช่น โคล่าหรือเป๊ปซี่หรือ?”

“ครูก็ไม่ทราบแต่ครูแน่ใจว่าที่นั่นมีทุกสิ่งทุกอย่างที่เธอต้องการ ทำไมเธอจึงถามอย่างนั้นล่ะ? ไปสิไปดื่มน้ำเสียก่อน”

“ถ้าผมเป็นคนดีตลอดเวลา ผมจะได้ไปสวรรค์ไหมครับ?” เขาถาม “แต่พี่เป็นคนดีตลอดเวลาไม่ได้หรอกพี่ฮาซาน และพี่ก็รู้อีกนี่นา” อัมนาห์พูดขึ้น

“เดี๋ยวก่อน ครูคิดว่าเธอกำลังคิดอะไรสับสนไปหมดแล้ว เปรียบเหมือนครุ่นคิดแต่เรื่องอานม้า โดยที่ยังไม่มีม้านั้นแหละ”

“ก็หนูใหญ่มันไล่กัดแมวของหนูนี่คะ” อัมนาห์ตอบ

“เราต้องทำสิ่งที่ดีที่ควรก่อนอื่น บางครั้งสิ่งที่เราคิดว่าดีนั้นเป็นสิ่งไม่ดีไปสำหรับพระเจ้า เราเองก็ยังไม่ดีพอที่จะไปสวรรค์เลย” ครูพูด

“แล้วอย่างไรผมจึงจะได้ไปสวรรค์ล่ะครับ?” ฮาซานถามขึ้น

“ก่อนอื่นเธอจะต้องเป็นบุตรของพระเจ้า โดยการยอมรับเอาพระเยซูคริสต์เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเธอเอง พระองค์ได้เตรียมที่ในสวรรค์ไว้ให้แก่บุตรของพระองค์ทุก ๆ คน จึงทำให้เราทั้งหลายมีความสุขความยินดี และเต็มใจในสิ่งที่พระเจ้าพอพระทัย” ครูอธิบาย

“หนูจะเป็นคนดีได้ไหมคะ ถ้าหนูเป็นบุตรของพระเจ้า?” อัมนาห์ถาม

“ได้ซิจ๊ะ ถ้าเธอทำในสิ่งที่พระเจ้าต้องการให้เธอทำพระเยซูทรงสอนเราว่า

“จงแสวงหาแผ่นดินของพระเจ้า และความชอบธรรมของพระองค์ก่อน... (มัทธิว 6: 33)

พระเยซูทรงทราบว่าอะไรที่ทำให้พระเจ้าพอพระทัย และพระองค์ก็ช่วยให้เราสามารถทำสิ่งนั้นได้”

“จากนั้นเราก็ก็น่าจะไปสวรรค์ได้ใช่ไหมครับ?” ฮาซานถามขึ้น

“ครูแน่ใจว่าเธอต้องได้ไปสวรรค์แน่...พระองค์ไม่ต้องการให้บุตรของพระองค์แม่เพียงสักคน
หนึ่งหลงหายไป อ้อ...คำแล้วครูคิดว่าเธอทั้งสองควรกลับบ้านได้แล้ว และอย่าลืมว่าต้องเขียนอะไร
ก่อนอะไรหลังนะจ๊ะ...สวัสดิ์จ๊ะ” ระหว่างทางฮาซานและอัมนาห์ครุ่นคิดแต่สิ่งที่ครูบอก เมื่อมาถึงบ้าน
ทั้งสองก็ต้องชะงักอยู่กับที่เพราะที่หน้าบ้านนั่นเอง หนูใหญ่ตัวหนึ่งนอนตายอยู่กับพื้น “มิ มิ” อัมนาห์
เรียกแมวของเธอ “เจ้าเป็นผู้จับหนูตัวนั้นใช่ไหม?” มิ มิกำลังนอนหลับอยู่ตรงบันได พอมันได้ยินเสียง
อัมนาห์เรียกมันก็ลุกขึ้นบิดขี้เกียจ พลงอ้าปากหายใจแล้วส่งเสียงแสดงให้อัมนาห์เห็นว่ามันโตขึ้นแล้ว
และมีความภูมิใจในตัวเองด้วยที่สามารถจับหนูได้

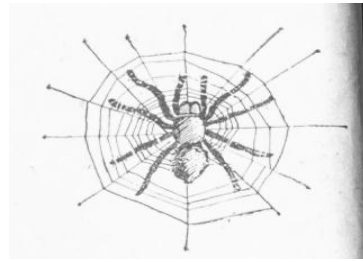
“เป็นการดีสำหรับมิ มิ นับแต่นี้ไป คงไม่มีหนูตัวใดจะกล้าไล่กัดมิ มิ อีกต่อไป” ฮาซานพูดแล้ว
เขาก็เดินเข้าประตูบ้านไปอัมนาห์ก็เดินตามเข้าไปด้วย สำหรับเจ้ามิ มิ แล้ว ตอนแรกมันคิดว่าเจ้าหนูตัวนี้
คงจะเป็นอาหารค่ำของมัน แต่ใจหนึ่งมันก็คิดว่าอัมนาห์คงจะเตรียมข้าวกับปลาไว้เป็นอาหารเย็นของ
มัน ซึ่งก็เป็นความจริง อัมนาห์ได้เตรียมข้าวกับปลาซึ่งเป็นอาหารที่มันชอบไว้ให้แล้ว

อะไรควรมาก่อน

(ขีดเส้นใต้คำตอบที่ถูกต้อง)

1. 1. อาน	หรือ	ม้า
2. 2. เก็บเงินไว้	หรือ	จ่ายเงินไป
3. แสวงหาพระเจ้า	หรือ	ความสนุกสนาน
4. ทำขนม	หรือ	กินขนม
5. เป็นคนดี	หรือ	ทำความดี
6. เอาใจเพื่อน	หรือ	เชื่อฟังพ่อแม่
7. เชื่อพระเจ้า	หรือ	พยายามคิดในสิ่งที่ดี

5. ชิดชู นิทานใต้หวัน

ชิดชูกำลังชักใยของมันอยู่ในฟุ่มไม้ใต้ต้นมะม่วง มันเป็นแมงมุมที่ประหลาด ไม่เหมือนกับแมงมุมทั่วไปในใต้หวันเพราะเหตุว่า ขาของมันมีลวดลายสีทองสีเงิน และแดงสลับเขียวประดับแพรวพราวไปหมด และใยที่มันชักขึ้นนั้นก็เป็ลวดลายตัดกันไปมามองดูเหมือนลวดลายของมุ้ง มันชักใยาวมียอดแหลมคล้าย ๆ กับกระโจมที่ปัก บนยอดสุดนั้นก็คือที่ ๆ มันอาศัยอยู่

วันนั้นมันกำลังชักใยอยู่อย่างชะมัดเขม่น มันชักใยเส้นใหญ่โยงเข้ากับกิ่งไม้ต่าง ๆ เพื่อให้ตาข่ายของมันแข็งแรงยิ่งขึ้น มันกระโดดไปมาเพื่อผูกเส้นใยไว้กับกระบอกไม้ไผ่ซึ่งวางกองอยู่ใต้ต้นมะม่วงนั่นเอง หลังจากชักใยผูกกับกระบอกไม้ไผ่นั้นแล้ว มันก็กระโดดขึ้นไปยังฟุ่มไม้ ช่วงเวลาที่มันกำลังทำงาน ลวดลายในตัวมันดูแวววาวไปหมด เมื่อชักใยเสร็จแล้วมันก็ขึ้นไปอยู่ที่ยอดกระโจมตาข่ายของมัน ฝ้าคลุมต่าง ๆ ที่บินผ่านไปมา แมลงบางตัวบินอย่างไม่ระมัดระวัง กว่าจจะรู้อะไรเกิดขึ้น มันก็คิดอยู่ในตาข่ายของเจ้าแมงมุมเสียแล้ว

ชิดชูคอยจ้องมองเจ้าแมลงตัวใหญ่ ที่บินเข้ามาติดตาข่ายของมัน ขณะนั่นเอง มันก็ได้เห็นเวนเทียนและเวนพินฟิ่งกลับจากโรงเรียน เวนเทียนเดินตรงเข้าไปใต้ต้นมะม่วง แล้วโยนหนังสือเรียนลงบนพื้นดิน

“พี่ไม่เอาหนังสือเข้าไปเก็บในบ้านก่อนหรือ?” เวนพินถาม

“ไม่หรอก” เขาตอบ “ก็ไม่ว่าจะใช้มันทำไมอีก” พี่จะตัดไม้ไผ่เหล่านี้เพื่อทำรอยบากตามที่คุณพ่อสั่งดีกว่า เพราะท่านต้องการทำให้เสร็จในวันนี้ พี่ต้องทำมันให้เสร็จซะที” แล้วเขาก็ดึงเอามัดที่ไม้ไผ่ที่วางติดอยู่กับต้นไม้ ออก แล้วนั่งลงเริ่มทำงานของเขาต่อไป คุณพ่อของเขาใช้ไม้ไผ่เหล่านี้ทำเครื่องประดับบ้านและของเล่นอื่น ๆ และได้สอนให้ เวนเทียนรู้ถึงวิธีแกะสลักลวดลายบนกระบอกไม้ไผ่

ส่วนเวนพินนั้นอายุน้อยเกินกว่าที่จะช่วยทำสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ได้ เขาารู้ดีว่าวันนี้พี่ชายของเขาไม่คอยจะแจ่มใสเท่าใดนักเนื่องจากเขาสอบตก

“ฉันจะเอาหนังสือของพี่ไปเก็บที่บ้านให้เองนะ” เวนพินพูดหวังปลอบใจพี่ชายของเขา แล้วก็พูดต่อไปด้วยน้ำเสียงอันร่าเริงว่า “พี่ไม่ต้องเป็นห่วงหรอก เพราะว่ายังมีการสอบแก้ตัวอีกในวันพรุ่งนี้” “ถูกแล้ว” เวนเทียนพูดขึ้น “แต่ถ้าพี่ไม่สามารถสอบผ่านไปได้ พี่ก็หมดหวังที่จะเข้าเรียนต่อในชั้นมัธยมต้น”

เวนพิน หยิบหนังสือเรียนของพี่ชายขึ้นมาถือไว้ แล้วเดินกลับบ้านในขณะที่ เวนเทียนพี่ชายของเขานั่งลงใต้ต้นมะม่วงเขาเลือกดูไม้ไผ่แต่ละกระบอกแล้วโยนไปข้างหน้า ทนไคนั่นเอง...เขารู้สึกว่า

ได้เห็นเจ้าซิดชูวิ่งออกมาจากที่ซ่อนลงไปตามสายใยซึ่งขาดจากกัน เนื่องจากเขาโยนไม้ไผ่ท่อนนั้นไป ถูกมันเข้า แต่สายใยเส้นอื่น ๆ ยังติดกับท่อนไม้ไผ่อีกหลายท่อน แล้วมันก็วิ่งกลับเข้าไปในที่ซ่อนมันอีกอย่างรวดเร็ว

“เวนพินมานี่เร็ว มาดูแมงมุมประหลาดที่ไม่เคยเห็นแมงมุมชนิดนี้มาก่อนเลย เวนพินวิ่งออกมาจากบ้าน เมื่อได้ยินเสียงเรียก แต่เจ้าซิดชูไม่ได้อยู่ที่นั่นแล้ว เด็กชายทั้งสองจึงพากันนั่งลงใต้ต้นมะม่วง แล้วมองดูใยแมงมุมที่ขาดอยู่นั้น เวนเทียนก็เริ่มเจาะกระบอกไม้ไผ่อีก พยายามคิดถึงการสอบที่ผ่านมาแล้ว “นี่ เวนพิน เธอรู้ไหม ที่จะไม่เป็นคริสเตียนอีกต่อไปแล้ว” เขาพูด

“อ้าว ทำไมล่ะ?” เวนพินถามเพราะเขาเองก็เคยไปเรียนพระคัมภีร์กับพี่ชายพร้อมกับเพื่อน ๆ ในชั้นเรียนสำหรับเด็ก”

“เพราะว่าพี่ขอให้พระเจ้าช่วยพี่ให้ผ่านการสอบไปได้แต่พระองค์ไม่ได้ตอบพี่เลย” เวนเทียนตอบ

“แต่ว่า พี่จะไม่เป็นคริสเตียนได้อย่างไร ในเมื่อพี่ก็เป็นคริสเตียนแล้วนี่”

“พระเจ้าไม่ตอบคำอธิษฐานของพี่ พี่ก็จะไม่ไปประชุมอีกและจะไม่ยอมบอกใคร ๆ ว่า พี่รับพระเยซูเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดแล้ว” เวนเทียนตอบคำถามของน้องชาย

แล้วเขาก็หยิบเอากระบอกไม้ไผ่มาอีกกระบอกหนึ่ง ขณะเดียวกันนั่นเอง เจ้าซิดชูก็กระโดดออกมาจากที่ซ่อนของมัน ไต่ไปกับสายใยอีกเส้นหนึ่งเพื่อทำสายใยใหม่อีกเส้นหนึ่ง แล้วมันก็วิ่งรอบ ๆ กระบอกไม้ไผ่ที่กองอยู่ แล้วก็ชักใยใหม่ขึ้นไปเกาะไว้กับรอยบากของต้นไม้ เสร็จแล้วมันก็วิ่งเข้าไปในที่ซ่อนของมัน

“สวยจังเลยนะพี่” เวนพินอุทาน

“ใช่ พี่เองทำสายใยของมันขาดตั้ง 5 ครั้งแล้วล่ะ และทุกครั้งที่สายใยมันขาด มันก็จะขึ้นมาใหม่ พุดแล้วเขาก็หยิบเอาไม้ไผ่กระบอกหนึ่ง แล้วตีไปที่ใยแมงมุม ให้มันขาดออกจากกันแล้วก็ปล่อยให้ใยที่ขาด ห้อยร่อนแรงอยู่ตรงนั่นเอง

“ทำไมพี่ถึงทำแบบนี้?” เวนพินถาม

“เพราะพี่อยากจะรู้บางอย่างนะซี” เวนเทียนตอบน้องชายด้วยเสียงกระด้าง แต่ก็ไม่ได้บอกน้องชายว่าอะไรคือสิ่งที่เขาต้องการรู้... เวนพินจึงคิดเอาว่าพี่ชายคงมีอารมณ์ไม่ดีเขาจึงไปเล่นกับเพื่อน ๆ โดยปล่อยให้เวนเทียนไว้คนเดียว ขณะที่เวนเทียนกำลังทำงานอยู่พร้อมกับไม้ไผ่ที่กองอยู่รอบ ๆ ตัวเขา ในที่สุดเขาก็วางมัดไม้ไผ่ไว้กับพื้นเอนสิริชะลงนอนเล่น ไม่นานนักเขาก็หลับไป

ซิดชูออกมาจากที่ซ่อน เพื่อซ่อนแซมใยที่ขาดให้ติดต่อกันอีก แมลงตัวหนึ่งบินเข้ามาที่ตาข่าย แต่มันไม่ยักคิดตาข่ายดังนั้นมันจึงเริ่มซ่อมแซมที่ขาดนั้นอย่างรวดเร็ว พลังชักใยใหม่ขึ้นอีก ขาของมัน

ดึงใยเส้นนั้นมาเกี่ยวกับเส้นนี้อย่างขยันขันแข็ง เพราะมันเป็นแมงมุม มันจึงรู้ว่าใยเส้นไหนขาดไป มันต้องทำงานหนักอีกครั้งหนึ่งประเดี๋ยววิ่งไปข้างหน้าประเดี๋ยวมาย่างหลังประเดี๋ยวกระโดดไปโน่นมานี่เรื่อย ๆ เพื่อเกี่ยวใยให้ติดต่อกัน และมันก็ไม่เคยโศกเศร้าเสียใจเลยที่ใยของมันขาด และไม่กลัวเลยสักนิดเดียว ถึงแม้ว่าเวนเทียนจะอยู่ใต้ต้นไม้และคอยรังควานมันอยู่ก็ตาม

เมื่อเวนเทียนตื่นขึ้นมา ก็พบว่าตาข่ายนั้นถูกทำให้เรียบร้อยดีเหมือนเดิม แต่ซิดชูไม่ได้ซ่อนอยู่ในที่ของมัน มันกำลังชักใยขึ้นอีกด้านหนึ่ง เมื่อมองดูคล้าย ๆ กับแมลงอะไรสักตัวหนึ่ง และมันก็พันเอาใยเส้นใหม่ออกมาเรื่อย ๆ ขณะที่มันกำลังทำงานอยู่ เวนเทียนจ้องดูใยแมงมุมนั้นอีก มันก็ใยแมงมุมอันเดิมนั้นแหละ เพียงแต่ว่ามันใหญ่ขึ้นกว่าเดิมและดีขึ้นกว่าเดิมมาก ในการที่จะดักจับแมลงต่าง ๆ เวนเทียนยืนขึ้นและรำพึงกับตัวเองว่า “ฉันสามารถที่จะทำการบ้านที่ฉันไม่อยากจะได้แล้วละฉันแน่ใจว่าฉันจะสอบในวันพรุ่งนี้ได้ ฉันทำได้แน่” แล้วเขาก็ทูลต่อพระเจ้าว่า “ข้าแต่พระเจ้า ข้าพเจ้าจะทำไม่ได้หรือ” เสร็จแล้วก็หัวเราะให้กับตัวเอง พลางนึกถึงคำพูดของน้องชายและพูดว่า “ฉันไม่สามารถเป็นคริสเตียนได้ ถ้าฉัน ไม่ได้เป็นบุตรของพระเจ้าจริง ๆ”

ขณะนั้นเองเขามองเห็นน้องชายกำลังเดินมา จึงตะโกนเรียกด้วยน้ำเสียงตื่นเต็น

“เวนพิน มาที่นี่เร็ว ช่วยพี่จนไม้ไฟพวกนี้ ไปไว้หลังบ้านทีเถอะ” เวนพินสังเกตเห็นว่าพี่ชายของเขากำลังตื่นเต็นยินดีจึงตอบไปว่า “ได้ ฉันจะไปช่วยพี่เดี๋ยวนี้ละ”

“คุณนี่ซิ...อย่าทำให้ตาข่ายของซิดชูขาดนะ เพราะพี่รู้แล้วว่ามันต้องสร้างขึ้นใหม่อีก หากใยของมันขาด” เวนเทียนพูด “ฉันไม่อยากจะเห็นตาข่ายของมันขาดเลย” เวนพินตอบ

ขณะที่ทั้งสองช่วยกันไม้ไฟที่ทำเสร็จแล้วก็ไปไว้หลังบ้านข้าง ๆ กับบันได แล้วเวนเทียนจึงพูดขึ้นว่า “พี่จะไปทำการบ้านที่ค้างอยู่ให้เสร็จคืนนี้ละ พี่แน่ใจว่าพระเจ้าจะช่วยให้พี่สอบได้ในวันพรุ่งนี้ มันเป็นความผิดของพี่เองที่พระเจ้าไม่ทรงตอบคำอธิษฐานของพี่ พี่เข้าใจว่าพระองค์คงจะตรัสว่า “ไม่” กับพี่ เพราะพระองค์ทราบว่ พี่ไม่เอาใจใส่ต่อการเรียนเลย”

“ฉันแน่ใจว่าพี่ต้องทำได้” น้องชายตอบ แล้วเด็กทั้งสองก็ถอดรองเท้าวางไว้ข้างบันได แล้วก็เข้าไปในบ้าน ในเวลาเดียวกัน ซิดชูก็กำลังจับเหยื่อของมันอยู่ และถึงแม้จะจับไม่ได้เลยในวันนี้ก็ตาม มันชุ่มอยู่เพื่อรอโอกาสในวันต่อ ๆ ไป

ในวันต่อมา เวนเทียนสามารถสอบแก้ตัวได้ และได้เข้าเรียนต่อในชั้นมัธยมต้น และแน่นอนผลการสอบของเขาทำให้ทุกคนในครอบครัว พลอยดีใจไปด้วย

อ่านข้อพระธรรม อิสยาห์ 41: 10 ต่อไปนี้ แล้วเดิมคำตอบในช่องว่างให้เรียบร้อย

“อย่ากลัวเลย เพราะว่าเรา (พระเจ้า) อยู่กับเจ้าอย่าท้อใจ เพราะเราเป็นพระเจ้าของเจ้า เราจะหนุนกำลังเจ้า เออ เราจะช่วยเจ้า เออ เราจะยกชูเจ้าไว้ด้วยมืออันชอบธรรมของเรา”

เราไม่ต้องมี.....
เพราะว่าพระเจ้า.....
เราไม่จำเป็นต้อง.....
เพราะว่าพระองค์เป็น.....
และพระองค์จะ.....
และ.....
และ.....

6. ตาต้า นิทานอินโดนีเซีย

คาร์มาอาศัยอยู่ในกระท่อมเล็ก ๆ ใกล้ชายป่าแห่งหนึ่งในประเทศอินโดนีเซีย วันหนึ่งขณะที่เขาเฝ้ามองดูคุณแม่ของเขากำลังมัดข้าวด้วยกะทะใบใหญ่ เขาถามคุณแม่ว่า “คุณแม่ครับให้ผมช่วยไหมครับ?”

หลังการกระท่อมมีเพียงด้านเดียวตรงที่คุณแม่ของเขายืนทำครัวอยู่ ควันไฟจากเตาลอยไปทางทะเล “ยังไม่ต้องห rokok...แต่เออ ทำไมลูก ถึงไม่ไปเล่นกับเซเลกี้ล่ะ...?” นางถามขึ้น “ไม่ห rokokครับ ผมไม่ค่อยชอบเขา” คาร์มาตอบคุณแม่

“ถ้าอย่างนั้นก็วิ่งเล่นอยู่แถวนี้คนเดียวก็ได้ แต่เดี๋ยวก่อนเอาหม้อไปต้มน้ำที่โถงน้ำตรงโน้นมาให้แม่หน่อย” นางบอกลูกชาย คาร์มาก็ทำตามที่คุณแม่ของเขายกบอก ขณะที่เดินไปทันใดนั้น สัมผลหนึ่งก็ลอยผ่านเข้าไปกระทบกับหม้อน้ำ เสียงดังปังใหญ่ “เอ๊ะ นี่มันมาจากไหนกันนะ?” เขาอุทาน “ดูสิครับคุณแม่ มันเป็นสัมจากต้นสัมใกล้ชายป่าตรงโน้น คงจะมีใครสักคนแอบขว้างบ้านของเราแน่ ๆ เลยครับ” “คงจะเป็นเจ้าลิงตาต้าอีกกระมัง มันชอบมาป่วนเปียนแถวนี้บ่อย ๆ” คุณแม่ของเขตอบ “เราต้องคอยระวังกล้วยของเราซะแล้วล่ะ”

ทันใดนั้น คาร์มาก็เห็นสีข้างของเจ้าลิงตาต้า ซึ่งนั่งแอบอยู่ด้านหนึ่ง โดยหางของมันห้อยทะลุพุ่มไม้ลงมา แต่ในมือของมันถือสัมอยู่... มันแหงนหน้าขึ้นหลับตา แล้วขว้างสัมผลนั้นออกไปสุดแรงของมัน แต่สัมผลนั้นก็ไม่ได้กระทบกับอะไรเลยตามที่มันตั้งใจ ดังนั้นมันจึงลืมหูลืมตาขึ้นเกาะตามตัว เกาแล้วเกาอีก

“เจ้าลิงโง่ ถ้าไม่มองที่เครื่องกล้วย มันจะขว้างถูกได้อย่างไรกันล่ะ ถึงจะขว้างถูกมันก็ไม่ได้ผลอยู่นั่นเอง เพราะกล้วยมันไม่หล่นลงมาเลย”

เจ้าลิงตาต้ายังคงไม่เปลี่ยนความคิด เพราะมันแสดงออกให้เห็นว่า มันหิวเหลือเกินมันจึงได้ออกไปจนสุดกิ่งแล้วก็กระโดดไปอีกต้นหนึ่ง แล้วก็กระโดดไปเรื่อย ๆ จากต้นนี้ไปต้นโน้น และก็ใกล้ต้นกล้วยเข้าไปทุกทีแล้วก็นั่งพักอยู่บนต้นไม้ มันพยายามคิดหาวิถีทางที่จะขโมยกล้วยมาได้ และทางที่ดีที่สุดก็คือ ต้องกระโดดไปตามพื้นดินไปยังต้นกล้วย ก็พอที่จะปลิดเอากล้วยนั้นมากินได้ มันเฝ้าคิดแก้ปัญหาอยู่ไปมาแต่ถ้าหากมันจะนั่งคิณั่งเฝ้าอยู่แบบนี้ มันก็คงจะไม่ได้กล้วยมากินแน่ มันลืมหูลืมตาดูต้นกล้วยให้ถนัดชัดเจนอีกครั้งหนึ่ง อ้อ...แน่นอน ต้นกล้วยมันก็ยังคิณั่งอยู่เดิมแน่นอน และนั่นแหละคือทางที่มันจะได้กล้วยมากินให้สมอยาก มันจึงโหนกิ่งไม้ แล้วก็กระโดดลงบนพื้นดิน

“คุณแม่ มันกำลังเดินไปที่ต้นกล้วยแล้วล่ะ เราปล่อยให้มันปลิดเอาสักลูกดีไหมครับ?” คาร์มาถามคุณแม่

“ถ้าหากลูกปล่อยให้มันเอาไปลูกหนึ่งคราวนี้ วันต่อไปมันจะพากันมามากกว่านี้ คราวนี้ละก็ยุ่งกันใหญ่ทีเดียวล่ะ” คุณแม่ตอบ “มันคงจะเอาตัวนกถ้วยของเราเป็นเป้าหมายของมัน”

“เป้าหมายคืออะไรครับคุณแม่?” คาร์มาถาม

“คือสิ่งที่เราต้องการไงล่ะ อาจเป็นสิ่งที่ดีหรือเลวก็ได้” คุณแม่ของเขาตอบ

“แล้วผมจะมีเป้าหมายได้บ้างไหมครับ?” เขาถามคุณแม่

“ลูกควรจะมีเป้าหมาย แต่แน่นอนที่สุดก็คือ ตอนนี้ลูกได้รับเอาพระเยซูคริสต์เป็นพระผู้ช่วยให้รอด ลูกก็มีสิทธิ์ที่จะเป็นบุตรของพระเจ้าได้ และพระองค์ก็มีเป้าหมายสำหรับบุตรของพระองค์แต่ละคน ลูกรู้ไหมว่าคืออะไร?”

“ผมไม่ทราบครับคุณแม่”

“คือว่าพระองค์ต้องการที่จะทำให้ลูกเป็นเหมือนกับพระบุตรของพระองค์ คือ องค์พระเยซูคริสต์” คุณแม่ของเขาตอบ

“แต่อะไรคือเป้าหมายของผมล่ะครับ?” คาร์มาถามคุณแม่ของเขาต่อไปอีก

“เมื่อครั้งที่พระเยซูคริสต์ยังประทับอยู่ในโลกนี้ พระองค์ตรัสว่า “เราทำตามชอบพระทัยพระองค์เสมอ” (ยอห์น 8:29) นั่นคือเป้าหมายของพระองค์ การทำทุกอย่างให้เป็นที่พอพระทัยพระเจ้าก็เป็นเป้าหมายของเราด้วย และเราก็ต้องลงมือทำตามนั้นด้วย” คุณแม่ของเขาอธิบาย

“แล้วผมจะทำตามนั้นได้อย่างไรล่ะครับ?” คาร์มาถาม

“เอาล่ะ หากลูกเห็นเซเลกกีหกล้มหรือบาดเจ็บ ลูกจะยื่นหัวเราะเฉย ๆ หรือรับเข้าไปช่วยเขา?”

“ผมไม่ทราบครับคุณแม่” คาร์มาตอบ

“แต่ลูกต้องรู้ว่าลูกควรจะทำอย่างไร พระเจ้าทรงประสงค์ที่จะให้ลูกช่วยเขา นั่นแหละคือสิ่งที่พระเยซูทรงกระทำ และเมื่อลูกยอมให้พระองค์ใช้มือ ไม้เท้าของลูกแล้ว เราก็สามารถพูดได้ว่า มันคือจุดหมายหรือเป้าหมายที่เราต้องการและเป็นเป้าหมายที่ลูกต้อง”

ขณะนั้นเอง คาร์มามองไปยังคั่นกล้วยอีกก็พบว่าใบของมันขาดกระรุ่งกระริ่งเหมือนกับถูกพายพัด เจ้าลิงตาด้าห้อยอยู่บนต้นไม้ใกล้กับคั่นกล้วย โดยใช้หางของมันพันกิ่งไม้เอาไว้และใช้ทั้งมือ และเท้าจับเครือกล้วยเอาไว้ มันใช้มือดึงกล้วยให้หลุดออกมาจากเครือ ใช้ปากคาบเอากล้วยไว้ และโหนตัวกลับไปในพุ่มไม้อีก เมื่อสงบสติอารมณ์ดีแล้วก็ปอกกล้วยกินอย่างสบายอารมณ์

“คุณแม่ครับ เจ้าลิงตาด้ามันเอากล้วยไปลูกหนึ่งแล้วครับ” คาร์มารีบบอกคุณแม่ของเขา

“แม่เห็นแล้วละ เจ้าตาด้ามันรู้ว่ากล้วยดิบนะมันมีรสฝาด” คุณแม่เขาตอบ

“คุณแม่ครับ ถ้าหากว่าคราวต่อไปมันมาอีก ผมจะไล่มันไปเอง” คาร์มาย้ำในตอนท้าย

“เราต้องระวังให้มากกว่านี้ เพราะมันมีจุดมุ่งหมายอย่างเดียวในขณะนี้ คือขโมยกล้วย ถ้าห้องมันหิว แต่เราจะต้องตัดเอาทั้งเครือก่อน ไม่เช่นนั้นมันก็จะขโมยไปหมด” คุณแม่พูดพลางหัวเราะ

“เป้าหมายของลิงไม่ดีใช่ไหมครับคุณแม่?” คาร์มาถาม

“แม่คิดว่าลิงมันคงไม่คิดเช่นนั้นหรอก เพราะมันเป็นเป้าหมายอย่างเดียวที่มันรู้ และง่ายสำหรับมันด้วย” คุณแม่อธิบาย

“ทำไมล่ะครับ?” คาร์มาถามอีก

“เป็นการง่ายใช่ไหมที่จะปรนนิบัติตัวเอง นั่นคือสิ่งที่มันทำ แต่สำหรับเราแล้ว เราต้องปฏิบัติพระเจ้า ซึ่งไม่ใช่ของง่ายนัก แต่อย่างไรก็ตาม พระเจ้าได้ประทานพระวิญญูญาณของพระองค์เพื่อช่วยให้เรารู้ว่า ควรจะปฏิบัติพระองค์อย่างไร”

“ผมจะหาเป้าหมายของผมเอง คุณแม่คิดว่าพระเจ้าจะช่วยให้ผมทำตามจุดมุ่งหมายนั้นไหมครับ?”

“อะไรคือเป้าหมายของคุณล่ะ?” คุณแม่ถาม

“การปรนนิบัติพระเจ้าครับ?” คาร์มาตอบอย่างรวดเร็ว

“แน่นอน แม่แน่ใจว่าพระองค์ต้องช่วยลูกแน่” คุณแม่ตอบ

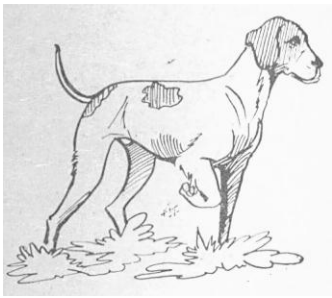
“โอ คุณโน้ซี่ เจ้าลิงตาต้ามามากแล้ว มันคงต้องการกล้วยอีกแล้ว ลูกไปไล่มันหนีเร็ว” คุณแม่บอก

คาร์มาจึงวิ่งไปเก็บเอาผลส้มที่เจ้าลิงขว้างมาตกอยู่ในลานบ้าน พลังเล้งไปที่เจ้าลิงตาต้าม่าเป็นเป้าหมาย แล้วก็วิ่งไปสุดแรง ผลส้มกระทบกล้วยในมือของเจ้าลิงตาต้าม่ากระเด็นไปอีกฟากหนึ่งเจ้าลิงตาต้าม่าสะดุ้ง พลังมองคู่มืออันว่างเปล่าของมันแล้วก็หันมามองดูคาร์มา พลังเกิดความคิดใหม่ขึ้นมาอีกว่าถ้าหากเด็กทุกคนขว้างอย่างแม่นยำแบบนี้มันก็คงจะเจ็บตัว ตัวมันเองควรจะหนีเอาตัวรอดก่อนดีกว่า คิดแล้วมันจึงกระโดดขึ้นต้นไม้สูงและหายเข้าไปในป่าโดยไม่ยอมกลับมาอีกเลย

อ่านพระธรรมกาลาเทีย 5: 22, 23

แล้วหาลูกธนูให้คาร์มาสัก 9 ดอก เพื่อให้เขายิง ไปสู่เป้าหมายของเขา

- 1.....ความรัก.....6.....
- 2..... 7.....
- 3.....8.....
- 4.....9.....
- 5.....

7. ธิธิ ธิธิ นิทานชาวเขา

บาคิด และครอบครัวของเขาอาศัยอยู่ในกระท่อมขนาดเล็กหลังหนึ่งใป่าธิธิ บนเทือกเขาแห่งหนึ่ง ครอบครัวของเขาประกอบด้วย บิดาชื่อ อะมิ่ง มารดาชื่อ อินัง และบุตรชายชื่อ บาคิดกับอะเนา แม้กระท่อมที่อยู่ของเขาจะมีขนาดเล็ก แต่ก็พออยู่กันอย่างสบาย เพราะในเวลากลางวันบุคคลเหล่านี้ต้องออกไปทำมาหากินนอกบ้าน เว้นแต่จะอาศัยหลับนอนในตอนกลางคืนหรือวันไหนฝนตกหนักเท่านั้น ส่วนครัวหรือที่ทำอาหารนั้นเขาทำอยู่ใต้ต้นไม้ภายนอกกระท่อม

บาคิด และอะเนาไม่เคยเข้าโรงเรียน เขาจึงอ่านหนังสือไม่ออก แต่เขาก็เคยข้ามภูเขาไปกับคุณพ่อคุณแม่ทุกวันอาทิตย์หลายอาทิตย์มาแล้ว ที่นั่นเขาได้ยินญาติพี่น้องได้เล่าว่า พระเจ้าทรงรักเขาจนได้ประทานพระบุตรองค์เดียวคือพระเยซูคริสต์เจ้าเพื่อให้คนทั้งหลายรวมทั้งบาคิด อะเนา พ่อ, แม่ และทุกคนที่เชื่อวางใจในพระองค์ ได้รับความรอดแน่นอนที่สุด พระองค์ได้ทรงจัดเตรียมสถานที่ในเมืองสวรรค์ไว้ให้เขาแล้ว ทุก ๆ เช้าขณะปรุงอาหารหรือรับประทานอาหาร เขาก็จะร่วมใจกันอธิษฐานทูลขอต่อพระเจ้า ให้ปกปักรักษาพวกเขาไว้ให้พ้นจากอันตรายทั้งปวงในป่าใหญ่

บ่ายวันหนึ่ง อะมิ่งพูดกับลูกชายคนโต คือ บาคิด ว่า “เจ้าและอะเนาจงไปตามหาฝูงวัว แล้วดื่มนมกลับมาให้หมด พ่อต้องเอามันไปด้วย ธิธิไปแต่วันหน้าวันนี้ เพราะพ่อจะต้องเข้าไปในเมืองก่อนมืด”

“ได้ครับคุณพ่อ” บาคิดตอบคุณพ่อ แล้วก็หันไปชวนอะเนาว่า “เราไปกันเถอะ” แล้วเด็กชายทั้งสองก็ออกเดินไปตามทางเดินไปสู่ที่ ๆ ฝูงวัวเคยมากินหญ้า แต่เมื่อเด็กชายทั้งสองมาถึงที่แห่งหนึ่งซึ่งเป็นทางแยกไปบ้านของเพื่อน บาคิดจึงพูดกับน้องชายว่า “เราไปที่บ้านของฮักเนย์ก่อนดีไหม?”

“ไปสิพี่ เราจะไปดูหมาตัวใหญ่ที่ฮักเนย์บอกว่าจะให้พี่ไ้ล่ะ” อะเนาสนับสนุน ดังนั้นทั้งสองจึงเดินตามทางนั้นผ่านป่าไม้ออกไปจนกระทั่งถึงบ้านฮักเนย์ เมื่อฮักเนย์มองเห็นเพื่อนทั้งสองเดินตรงมา เขาก็ตะโกนขึ้นว่า “บาคิด...นี่ไ้ล่ะ เจ้าหมาตัวใหม่ของเธอมาเอามันไปสิ... ฉันกำลังจะเอามันไปให้เธอที่บ้านอยู่ที่เดียว เธอมาก็ได้แล้ว จะได้เอามันไปเสียดๆ”

“เห็นไหมล่ะ...ดีไหมที่เรามาที่นี่พี่บาคิด” อะเนาพูดกับพี่ชาย บาคิดและอะเนากำลังตื่นเต้นดีใจกับหมาตัวใหญ่ เขาตั้งชื่อให้มันว่าเจ้าธิธิ ธิธิ ฮักเนย์บอกกับสองพี่น้องว่า มันเป็นหมาพันธุ์ ล่าเนื้อที่ดีตัวหนึ่ง และอะมิ่งพ่อของเขาก็สัญญากับบาคิดว่า จะให้เขาออกไปล่าสัตว์ด้วยในคราวต่อไป บาคิดต้องการเป็นมิตรกับหมาตัวใหม่ของเขา เขาลูบหัวสุนัขน้ำตาลของมันแล้วคอยสังเกตดูว่ามีความรู้สึกละอย่างไรต่อเขา...และเมื่อเขาแน่ใจว่าเจ้าธิธิ ธิธิ ขอมเป็นเพื่อนและยินดีตามเขาไปแล้ว บาคิดและน้องชายจึงออกจากบ้านของเพื่อน เดินทางกลับบ้านของเขาและที่บ้านนั่นเองเขาทั้งสองเล่นหยอกล้อกับหมาตัวใหม่

ตลอดบายวันนั้นและเป็นที่น่าอนว่า เด็กทั้งสองลืมเรื่องวัวเสียสิ้นจนกระทั่งเห็นคุณพ่อเตรียมตัวเสร็จเรียบร้อย เพื่อเข้าเมืองนั้นแหละจึงคิดขึ้นมาได้

“ว้าวอยู่ไหนล่ะ?” อะมั่งถามลูกชายทั้งสอง

“ยังอยู่ในป่าครับ เราจะไปเอามันมาเดี๋ยวนี้แหละ” อะเนาตอบคุณพ่อ

“แต่พ่อบอกแล้วว่า ให้ไปเอามันมาแต่กลางวันไม่ใช่หรือนี่พ่อก็ต้องเสียเวลาไปอีก”

“พ่อคงโกรธมาก” อะเนากระซิบกับบาคิด ผู้ซึ่งรู้ว่าเขาไม่เชื่อฟังคุณพ่อ

“ซักเนย์บอกผมว่า จะให้เจ้าริบ ริบ แก่ผมวันนี้ ผมจึงเลยไปเอามันมาที่บ้าน คุณสิครับคุณพ่อ มันเป็นหมาล่าเนื้อที่ดีตัวหนึ่ง” บาคิดพยายามหาทางแก้ตัว

“แต่วัวสำคัญกว่าหมาตัวนี้ เรามีหมาล่าเนื้อที่ดีตัวหนึ่งแล้วไม่ใช่หรือ?” คุณพ่อเขาตอบ

“แต่ริบริบสามารถไปล่าเนื้อกับเรคราวหน้าได้นะครับ” บาคิดพูด

“ริบ ริบไม่ใช่ข้อแก้ตัวของการไม่เชื่อฟัง” คุณพ่ออธิบายพร้อมกันนั้นเขาก็รีบเดินไปตามทางเดิน เพื่อต้อนวัวกลับบ้านด้วยตนเอง

วันเวลาผ่านไป บาคิดคิดว่า ใคร ๆ คงพากันลืมเรื่องการที่เขาไม่เชื่อฟังบิดาของเขาหมดแล้ว และเขาเองก็พยายามที่จะลืมมันด้วย เขาและอะเนาน้องชายใช้เวลาให้หมดไปในวันหนึ่ง ๆ ด้วยการสอนให้เจ้าริบ ริบเชื่อฟัง และทำตามคำสั่งของเขา

เช้าตรู่วันหนึ่ง อะมั่งเรียกบาคิดมาแล้วบอกว่า “เตรียมข้าวของให้พร้อม เราจะไปล่าสัตว์ในป่า”

บาคิดเตรียมของเรียบร้อย เขาเฝ้ารอคอยเวลานี้มานานแล้ว จึงเรียกเจ้าริบ ริบ มาหาแล้วพูดกับมันว่า “ริบ ริบ ถ้าเจ้าช่วยเราล่าเนื้อวันนี้ได้ ข้าจะให้กระดูกชิ้นใหญ่ ๆ แก่เจ้า เจ้าต้องทำตามที่เราบอกนะ”

ริบ ริบ กระดิกหางพลางมองไปรอบ ๆ ประหนึ่งว่า เจ้าของจะให้อะไรมันกิน แต่บาคิดตบหัวมันเบา ๆ และบอกให้มันคอยไปก่อน

อะเนาต้องอยู่กับคุณแม่ที่บ้าน บาคิดหิบบอก แล้วก็เดินตามคุณพ่อของเขาไป เจ้าริบ ริบวิ่งออกหน้าไปก่อน พลางดมกลิ่นไปตามพื้นดิน หนทางลึกเข้าไปในป่าทุกที ทันใดนั้นมันก็หยุดชะงัก พลางเงยหน้าขึ้นสูดกลิ่นและวิ่งนำหน้าอะมั่ง และบาคิดไป

“ไปแล้วจับคอไว้เลยนะ” บาคิดตะโกนบอกมัน ริบ ริบ เहांแล้วहांอีก เขาจึงรู้ว่า ริบ ริบเจอหมูป่าเข้าแล้ว สองพ่อลูกต่างเงิบคอยฟังเสียง แล้วเขาก็ได้ยินเสียงคำรามของหมูป่าถนัดริบ ริบ เहांอีกครั้งหนึ่ง ทันใดนั้นหมูป่าก็คำรามเสียงดัง แล้วทุกอย่างก็เงียบไป

“มีอะไรเกิดขึ้นหรือครับ เจ้าริบ ริบตายหรือเปล่า?” บาคิดถามด้วยความกลัว

“คงจะไม่เป็นเช่นนั้นหรอก แต่พ่อคิดว่ามันคงจะเป็นหมูแก่ที่มีเขี้ยวยาว และเจ้าริบก็คงจะจับที่คอของมันไม่ได้”

“ถ้าฉันเราก็จัดการเลยไม่ดีหรือครับ” บาคิดพูดด้วยความตื่นเต้น

“เดี๋ยวก่อนอย่าเพิ่ง พ่อคิดว่าเจ้าริบ ริบคงจะยังจับหมูป่าไว้ยังไม่ได้” พ่อของเขาตอบพลางมองลอดพุ่มไม้ไปอย่างระมัดระวัง “อ้อ นั่น มันอยู่ที่นั่นไม่เห็นมันเป็นอะไรเลย เจ้าริบ ริบ ก็ไม่ได้อยู่ที่นั่น มันคงจะวิ่งหนีไปแล้วละ”

ทั้งสองจึงคอยต่อไปอีกครู่ด้วยความเงียบเชียบ ไม่นานนักเจ้าริบ ริบก็วิ่งขึ้นมาตามเส้นทางข้างหลังของคนทั้งสอง ในปากคาบหนูขนาดใหญ่มากด้วย เมื่อบาคิดหันมามองเจ้าริบริบก็วางหนูที่มันคาบอยู่ในปากลงที่เท้าของบาคิด แล้วก็กระดิกหาง

“ริบ ริบ เจ้าหน้าหัวคือ ทำไมจึงไม่ใช่ฟันของเจ้ากัดคอเจ้าหมูป่าตัวโน้นล่ะ...? เราไม่ต้องการหนูตายหรอก” ขณะที่เขาพูด พ่อของบาคิดก็ยกคอกของเขาขึ้นแล้วซัดไปที่พุ่มไม้ ซึ่งเจ้าหมูป่าอยู่โดยแรง

ริบริบหยุดกระดิกหางของมัน พลางก้มลงมองดูหนูตายตัวนั้น บาคิดจึงพูดขึ้นว่า

“เจ้าหมาหน้าโง่... ไปติดตามเจ้าหมูป่านั้นไปสิ... หนูนะล่าเมื่อไรก็ได้” เมื่ออะมั่งซัดคอกไปแล้ว เขาได้ยินเสียงหมูป่าคำรามอีกครั้งแล้วมันก็วิ่งออกจากพุ่มไม้เข้าไป ถึงแม้ว่าอะมั่งหรือบาคิดต้องการจะตามมันไปก็ตาม แต่เขารู้ดีว่า หาก ริบ ริบ ตามไปทันมันก็ต้องต่อสู้กันเป็นแน่ เพราะหมูป่าที่กำลังบาดเจ็บกำลังบ้าเลือดนั้นร้ายกาจ พอที่จะฆ่าพวกเขาได้ ดังนั้นเขาจึงไม่ตามมันไป แต่พากันกลับออกจากป่ามุ่งหน้ากลับบ้านด้วยความผิดหวัง

“ริบ ริบ แก่ต้องเรียนต้องรู้ว่า ควรทำตามที่เขาบอกทำไมแกจึงไม่พยายามที่จะทำตาม หรือว่าไม่อยากจะเป็นหมาดี ๆ ี่นี้?” บาคิดพูด

“ทุกครั้งทีกลับจากการล่าเนื้อ มันมักคาบหนูมาด้วย ลูกและอักษณัยจะต้องหัดมันเสียใหม่เป็นแน่” อะมั่งพูดพลางหัวเราะอย่างขบขัน

ริบริบหางตก พลางดมกลิ่นไปตลอดทาง มันรู้ว่าบาคิดไม่พอใจที่มันไม่ทำตาม มันจึงรู้สึกไม่สบายใจ เมื่อมาถึงบ้านอินังก็ตะโกนถามว่า

“เป็นไง ได้เนื้อมาบ้างหรือเปล่า?”

“ไม่ได้เลยครับ” บาคิดตอบ “ริบริบล่าได้เพียงหนูเท่านั้น แต่ไม่เป็นไร ผมจะสอนมันเอง และคราวต่อไปหากมันไม่เชื่อฟังผมอีก ผมจะหั่นคอมันเสีย”

“เดี๋ยวก่อนสิลูก” อะมั่งพูด “ลูกจำได้ไหม เมื่อลูกไปเอาเจ้าริบ ริบมา ลูกก็ซัดขึ้นไม่เชื่อฟังพ่อเหมือนกัน พ่อรู้สึกไม่พอใจเมื่อลูกไปที่บ้านอักษณัย แทนที่จะด้อนวัวกลับมาบ้านวันนี้เราต้องสูญเสียเจ้าหมูป่าไป แต่ถึงอย่างไรก็ตาม เราก็ได้เรียนรู้ว่า “การเชื่อฟังนั้นดีกว่าการเสียสละ” ซึ่งพอจะเปรียบได้กับ

การที่เจ้าริบริบวางหนูตัวนั้นลงที่เท้าของลูกก็เพื่อขอโทษหรือเป็นข้อแก้ตัวของมัน มันพยายามจะบอก ว่า มันไม่เชื่อฟังลูกมันไม่ได้ล่าหมาป่าตัวนั้น แต่ก็ได้หนูมาแทน แม้มันจะสละหนูให้ลูก แต่ผลของมันก็ไม่อาจเปรียบได้กับความเชื่อฟังถ้ามันเชื่อฟังลูก ป่านนี้เราอาจได้หมาป่าตัวนั้นแล้วก็ได้”

“พระเจ้าจะโกรธไหมครับ ที่ผมพยายามจะแก้ตัว?” บาคิดถาม

“แล้วลูกคิดอย่างไรล่ะ?” พ่อของเขาถาม

“ผมคิดว่าพระองค์คงไม่ชอบเป็นแน่” บาคิดตอบ

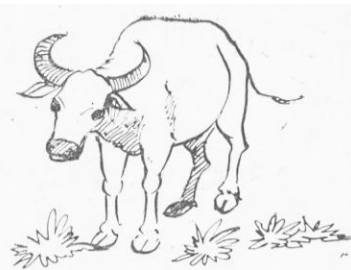
“แน่นอน พระองค์ไม่ชอบแน่...ต้องให้อะไรสักอย่างหรือทำอะไรสักอย่างเพื่อพระองค์ การแก้ตัวเมื่อไม่เชื่อฟังเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง” คุณพ่อตอบ บาคิดไม่ตอบว่าอะไร เขา นั่งลงพลางลูบหัวเจ้าริบริบ

“อาหากไปเก็บเสียก่อนเถอะ” คุณแม่บอก “มันดีมีความสุขแล้ว “เราจะได้รับประทานกันเสียที” ทุกคนกำลังหิวจึงไม่จำเป็นต้องเสียเวลาเตือนอีก ต่างคนต่างก็ช่วยตัวเองหยิบมันจากตะกร้ามารับประทานอย่างเอร็ดอร่อย บาคิดหักเอาครึ่งหนึ่งยื่นให้เจ้าริบริบ ด้วย และกระซิบกับมันเบา ๆ ว่า “ไม่เป็นไร ริบริบไม่ต้องตกใจนะ ข้าเองรับผิดชอบก็พอแล้ว มันเป็นความผิดอย่างมากที่ไม่เชื่อฟัง คราวต่อไปพระเจ้าจะช่วยให้เราเชื่อฟังคุณพ่อ และบางทีพระองค์จะทรงช่วยเจ้าให้เป็นหมาล่าเนื้อที่ดีก็ได้” ริบริบกระดิกหางของมันด้วยความตื่นเต้นยินดี ความมืดอย่างกรายเข้ามาโดยเร็ว หลังจากเขารับประทานมันดื่มน้ำเรียบร้อยแล้ว คนทั้งสี่ก็เข้านอน และแน่นอนที่สุดครูเชื่อว่าเจ้าหมาป่าตัวนั้นก็คงจะข่มใจลิ้มบาดเจ็บที่มันได้รับจากหอกของอะมิงและก็คงอยู่ที่ไหนสักแห่งในป่า ซึ่งมันก็คงจะนอนหลับเช่นเดียวกัน

ให้หนูเลือกคำสอนที่สำคัญในเรื่องของริบริบตามหัวข้อต่อไปนี้แล้ว เขียนลงในกรอบข้างล่าง เพื่อช่วยความจำ

การบ้าน

1. นำสุนัขใหม่มาบ้าน
2. ช่วยเหลือคุณแม่ทำงานบางอย่าง
3. ทำงานในสวน
4. การเชื่อฟัง
5. อ่านหนังสือที่ดี
6. ซื่อซนมก
7. วิ่งเล่นให้สนุกสนาน

8. แมง แมง นิทานเวียดนาม

แมง แมง เป็นเพียงควายแก่ ๆ ตัวหนึ่ง แมง แมง ไม่สู้เต็มใจทำงานนัก มันอาศัยอยู่ในหมู่บ้านเล็ก ๆ แห่งหนึ่งในประเทศเวียดนาม ทุกครั้งที่มันหันไปไถนาหรือพามันไปกินหญ้า มันจะรู้สึกเหงื่อหยอ และดูเศร้าซึมไปทุกครั้ง มีอยู่อย่างเดียวเท่านั้นที่มันชอบที่สุด นั่นก็คือเมื่อมันห้แก่เชือกแล้วปล่อยให้มันมีโอกาสไปหาแอ่งน้ำ และที่นั่นมันจะเกลือกกลิ้งตัวของมันไปในโคลนตม พลิกข้างนี้ข้างโน้นให้ถูกโคลนจนทั่วตัวของมันเต็มไปด้วยโคลนเย็น ๆ แล้วมันจะนอนแช่โคลนอยู่อย่างนั้นไม่ทำอะไรเลย

วันหนึ่งเมื่อมันพามันไปไถนาเพื่อหว่านข้าว แมง แมง ดูไม่ค่อยชอบใจนักเท่าไรเลย แท้ทั้งสี่ของมันแช่อยู่ในน้ำซึ่งเจิ่งท่วมท้องนานั้น มันต้องการเป็นอิสระจากแอกที่อยู่บนบ่าของมันเพื่อมันจะได้ไปกลิ้งเกลือกโคลนให้สบาย ดังนั้นมันจึงอยู่เฉย ๆ ไม่ยอมเดินหรือเคลื่อนไหวกต่อไป มันก็เองก็รู้ว่าเขาต้องทำอะไรกับมัน เขาก็มลงและวิดน้ำใส่เจ้าควาย แมง แมงทำให้เกิดความชุ่มชื้นบนผิวหนังอันเหี่ยวแห้งของมัน มันจึงจะยอมออกเดินเพื่อลากคันไถต่อไป แต่คราวนี้ช่างเชื่องช้าจริง ๆ

มันห้เกือบจะเสร็จงานตอนเช้าแล้ว ทุกครั้งที่เจ้าแมง แมง ต้องการความเย็นมันก็จะหยุดเสียเฉย ๆ ไม่ยอมเดินต่อไปเพื่อให้มันห้รู้ว่ามันต้องการเช่นนั้น แน่นอนล่ะ ในเมื่อดวงอาทิตย์ส่องแสงร้อนเช่นนั้นมันจะทนได้อย่างไร มันห้เองก็สวมหมวกปีกใบใหญ่ แต่ก็ไม่ได้ช่วยให้ความร้อนคลายลงไปเลย เขาคิดว่าควรจะหยุดงานเสียที เพื่อชวนเพื่อน ๆ ไปอาบน้ำให้หายร้อนซึ่งก็แน่นอนล่ะ เขารู้สึกร้อนมากจนแทบจะวิดน้ำในแอ่งลูบไล้ตัว แต่น้ำขุ่นเป็นโคลนตม เขาจึงไม่ทำ ไม่นานนักเจ้าแมง แมง ก็หยุดเดิน มันห้จึงวิดน้ำใส่มันโดยเร็ว แล้วก็พูดพลอบใจมันเบา ๆ “ทำไมเจ้าถึงทำงานช้าจังวันนี้ ไช้...เจ้าแมง แมง ผู้นำสงสาร ยังมีนาอีกหลายแปลงที่เราจะต้องไถมันให้เสร็จ”

แมง แมง เลยกลายเป็นควายที่ขบถน้ำไป แน่นอนไม่มีคำตอบจากมัน แต่มันก็หันหัวมาข้าง ๆ แล้วใช้เขาข้างหนึ่งของมันถูผิวหนังตรงที่มันรู้สึกคัน ถ้ามันห้ต้องการให้ทำงานต่อไปมันจะต้องทำให้มันห้ใส่มันทุกครั้งไป เมื่อไถนาแปลงนั้นเสร็จแล้ว มันห้ก็นำเจ้าแมง แมง กลับบ้านและนำเอามันไปผูกไว้ใต้ต้นไม้ แล้วไปหาคุณแม่ของเขา เขาห้คิดว่า คุณแม่จะต้องเตรียมน้ำเย็นไว้ให้ดื่มเสมอ มันห้กำพริ้วพ้อมาตั้งแต่เด็ก ๆ เพราะเหตุนี้เองจึงทำให้เขาต้องทำงานหนัก ถ้าเขาไม่ดูแลรักษาเจ้าแมง แมง และช่วยทำนาแล้ว คุณแม่และน้องสาวของเขาคงจะไม่มีข้าวพอกินแน่ อีกอย่างหนึ่งมันห้เองก็ชอบทำงานเพราะทำให้เขาห้รู้สึกว่าเขาเป็นผู้ใหญ่ขึ้น

เขานั่งอยู่บนม้านั่งเล็ก ๆ ใกล้ประตู ดื่มน้ำในแก้วจนหมด แล้วก็เรียก ฮัว น้องสาวของเขา ซึ่งยืนอยู่ใกล้ ๆ คราวว่า “ฮัวช่วยเอาขนมที่คุณแม่ซื้อมานั้นให้พี่หน่อยสิ...พี่หิวจังเลย”

“พี่มาหยิบเอาเองซิ” เธอตอบอย่างไม่ยอ

คุณแม่ของเขาก็เลยพูดตำหนิฮั้ว เพราะท่าทางของมินห์ดูเหน็ดเหนื่อย ดังนั้นนางจึงหยิบชิ้นที่ดีที่สุดให้เขา

“ขอบคุณครับ คุณแม่ช่างดีเหลือเกิน” มินห์พูด แล้วก็นั่งลง พลังกินขนมก้อนนั้นจนหมด เมื่อขนมนั้นหมดแล้ว คุณแม่จึงบอกให้ฮั้วไปเอามาให้เขาอีก ฮั้วหยิบได้ชิ้นหนึ่งแล้วเดินไปยื่นให้พี่ชาย พลังถามว่า “แล้วพี่จะให้อะไรตอบแทนแก่ฉันล่ะ?” มินห์รับขนมจากน้องสาว แล้วไม่พูดอะไรเลยเขารู้สึกเสียใจที่น้องสาวของเขาไม่เคยทำความดีอะไรเพื่อใครเลย

“คุณแม่คะคุณสิคะ พี่มินห์เขาไม่ยอมพูดอะไรกับหนูเลย”

“พูดสิ พี่ต้องพูดแน่” มินห์พูดพลังอมขนมไว้ในปาก

“พี่เขาเหน็ดเหนื่อยมาก” คุณแม่พูดขึ้น “ฮั้วทำไมลูกไม่หาขนมชนิด ๆ มาให้พี่เขาล่ะ?”

“หนูก็เหนื่อยเหมือนกันนี่ ทำไมพี่มินห์เขาไม่หยิบเอาเองล่ะ พี่เขาไม่เคยทำอะไรเพื่อหนูเลย” ฮั้วตอบ

“เอาล่ะฟังนะ วันนี้ทั้งวัน พี่เขาต้องไถนากับเจ้าควายแก่ แมง แมง นั่น เพื่อเตรียมที่ไว้สำหรับลูกและแม่ได้หว่านข้าวในวันสองวันนี้” คุณแม่พูดขึ้น

“หนูไม่อยากจะหว่านอะไรหรอก” เธอตอบสวนขึ้นอย่างรวดเร็ว

ก่อนที่นางตรันจะพูดอะไรต่อไป มินห์ก็พูดขึ้นว่า “คุณแม่ครับ คุณแม่คิดว่าเจ้าควายแก่ตัวนั้นจะเป็นคริสเตียนได้ไหม? มันรู้ว่าพระเจ้าทรงรักมันบ้างหรือเปล่า?”

นางตรันคุณแม่ของเขาหัวเราะออกมาพลังพูดว่า “มันอาจจะรู้ว่าพระเจ้าทรงรักมัน แต่มันเป็นคริสเตียนไม่ได้หรอกแม่คิดว่าเจ้าแมง แมง คงจะไมรู้อะไรเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์ ซึ่งสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขนเพื่อไถ่เราให้พ้นจากความผิดบาป ทำไมลูกจึงถามเช่นนั้นล่ะ?”

“หากเจ้า แมง แมง มีพระเจ้าสถิตอยู่ในใจของมันแล้วผมจะได้ไม่ต้องคอยเอาใจมันถึงขนาดนี้” มินห์ตอบ

“เออ...แมง แมง มันแก่แล้ว กำลังวังชามันก็ลดน้อยลงไป มันต้องการให้เราเอาใจใส่มันให้มากกว่านี้” คุณแม่ตอบ

“คุณแม่ครับ แต่ผมจิตใจแข็งแรงที่ผมแข็งแรงและสามารถทำงานได้ ผมไปอาบน้ำได้หรือยังครับ?”

“ไปสิลูก แล้วเมื่อลูกกลับมาแล้วเราก็จะได้ทานข้าวกัน”

หลังจากที่มินห์จากไปแล้ว นางตรันจึงเรียกฮั้วเข้ามาหาและพูดว่า “สักวันหนึ่งแม่หวังว่าลูกจะเป็นเด็กที่ร่าเริงและมีความสุข นับตั้งแต่พี่ชายของลูกเขาได้ต้อนรับเอาพระเยซูคริสต์เป็นพระเจ้าผู้ช่วยของ

เขาแล้ว เขาก็รู้และเข้าใจว่า การช่วยเหลือผู้อื่นนั้น เป็นการดีเพียงใด ลองคิดดูซิว่า แม่จะลำบากแค่ไหน ถ้ามีหนี้ไม่ช่วยเรา เพราะพ่อของลูกก็ตายไปนานแล้ว” แล้วนางก็สะอื้น

“หนูเองก็อยากจะมีความสุข หนูรักพระเจ้าเหมือนกันแต่หนูก็ช่วยตัวเองไม่ได้”

“แล้วทำไมลูกจึงไม่ทูลขอให้อีกพระเจ้าทรงช่วยลูก และประทานจิตใจใหม่ให้แก่ลูกล่ะ?” คุณแม่ถาม “การที่มีโอกาสช่วยเหลือบุคคลที่เรารักนั้น ทำให้เราได้รับความเพลิดเพลินและมีความสุขมากนะลูก”

“ตกลงค่ะ คุณแม่ หนูจะทำ หนูต้องทำเดี๋ยวนี้ด้วย” แล้วฮั้วก็วิ่งออกจากบ้านไป

นางตรีนเองก็ไม่ทราบว่าจะหายไปที่ไหน เมื่อนางหุงข้าวเสร็จแล้ว ก็นั่งลงพักเหนื่อยปราศจากความกังวลอื่นใด ลักกรุ่นางก็ม่อหลับไปด้วยความอ่อนเพลีย มารู้สึกตัวก็ต่อเมื่อนางได้ยินฮั้ว และมินห์คุยกัน มินห์กำลังเปลี่ยนเสื้อผ้าใหม่ ในมือยังถือผ้าเช็ดตัวอยู่..

“ฉันจะเอาผ้าไปตากให้พี่เอง” ฮั้วพูด

มินห์มองหน้าฮั้วด้วยความประหลาดใจ แต่ก็ยื่นให้และพูดว่า “ตกลง เมื่อน้องกลับมาเราก็ได้ทานข้าวด้วยกัน”

คุณแม่ของเขาหลับตาลงอีก ขณะได้ยินการสนทนาของเด็กทั้งสอง แน่นอนที่สุด ฮั้วได้เปิดหัวใจของเธอออกต้อนรับพระเจ้าแล้ว แล้วนางก็ได้ยินเสียงฮั้วพูดว่า “คุณแม่คะอาหารพร้อมแล้วค่ะ”

นางตรีนรีบลุกขึ้น มินห์หัวเราะแล้วพูดว่า “คุณแม่ครับฮั้วบอกกับผมว่า เธอได้ทูลขอให้พระเจ้าเสด็จมาในจิตใจของเธอแล้ว ผมบอกเธอว่าเธอก็คล้าย ๆ เจ้าแมงแมง ตลกไหมครับ?”

“เอ๊ะ หนูเหมือนเจ้าแมง แมง ยังไงคะคุณแม่?” ฮั้วถามด้วยความแปลกใจ

“แม่คิดว่า... พี่เขาคงจะหมายความว่า ลูกนะไม่เคยมีความสุข และไม่เคยช่วยเหลือผู้อื่น แต่แม่คิดว่าลูกคงจะหาความสุขได้ ลองคิดดูให้ดี แม่คิดว่าคงจะมีความสุขมาก ถ้าครอบครัวของเราเป็นคริสเตียน ให้เราจับมือกันและขอบคุณพระเจ้าด้วยกัน”

ทั้งสามยื่นมือออกมาจับกันไว้และก้มหัวลงอธิษฐาน เมื่ออธิษฐานจบแล้ว เจ้าแมง แมง ที่ผู้อยู่ใต้ต้นไม้ก็ร้อง “มอ-มอ” ทำให้ทุกคนหัวเราะออกมาด้วยความขบขัน มินห์พูดว่า “เจ้าแมง แมง มันต้องการบอกเราว่า มันเองก็อยากจะเป็นควายที่ดีเช่นกัน” แล้วทุกคนก็พากันนั่งลงรับประทานอาหาร ซึ่งนับว่าเป็นอาหารมื้อที่อร่อยที่สุดสำหรับคนทั้งสาม และฮั้วก็เต็มใจรับอาสาล้างชามแต่เพียงคนเดียว และขณะล้างชามเธอก็ได้ร้องเพลงคลอไปด้วยอย่างมีความสุข

การฝีมือ

ระบายสีรูปข้างล่างนี้ให้สวย ๆ

ท่องจำข้อพระธรรมจนขึ้นใจ
ปฏิบัติตามคำสั่งของพระเจ้า ในข้อพระธรรมนี้

9. ชิบิ นิทานญี่ปุ่น

จันจิเป็นเด็กชายชาวญี่ปุ่น บ้านของเขาอยู่ที่เชิงเขาแห่งหนึ่ง จากบ้านของเขาสามารถมองข้ามยอดไม้ ซึ่งอยู่ต่ำลงไปเบื้องล่างไปยังท้องทะเลสีครามเบื้องหน้าได้อย่างชัดเจน ซึ่งเขาคิดว่ามันเป็นที่ ๆ มีทิวทัศน์ที่สวยงามที่สุดในโลก เขาชอบโรงเรียนของเขามาก รอบ ๆ บริเวณสนามหญ้าของโรงเรียนมีต้นสนปลูกเรียงรายเป็นทิวแถว บางครั้งลมก็พัดเอาใบสนปลิวเข้าไปในห้องเรียนด้วย และบนต้นนั้นเองคือ ที่อาศัยของเจ้าชิบิกระรอกน้อยสีเทาตัวหนึ่ง

วันหนึ่งขณะที่จันจิกำลังจะออกจากบ้านไปโรงเรียน นายยามาคะซึ่งเป็นคุณพ่อของจันจิพูดกับเขาว่า “ลูกไม่ต้องวิตกกังวลในการสอบหรอกนะ จำไว้ว่าพระเจ้าอยู่ฝ่ายลูกและช่วยลูกเสมอ”

“พระองค์อยู่ฝ่ายผมอย่างไรครับ? พระองค์จะช่วยให้ผมสอบได้งั้นหรือครับคุณพ่อ” จันจิถามคุณพ่อของเขา

“ก็ไม่จำเป็นเสมอไป” คุณพ่อตอบ “พระองค์อยู่ฝ่ายลูกคอยช่วยเหลือให้ลูกทำในสิ่งที่ถูก พ่อรู้ว่าเด็กนักเรียนบางคนโกงโดยการแอบลอกคำตอบ แต่ลูกจะทำอย่างนั้นไม่ได้นะเพราะลูกรู้อยู่แล้วว่าพระเยซูได้ทรงยอมเพื่อไถ่ลูกให้พ้นจากความผิดบาป ความผิด โกง ฯลฯ บนไม้กางเขนแล้วถ้าหากว่าลูกโกงข้อสอบโดยการแอบลอกคำตอบ ก็เหมือนกับว่าลูกจับเอาพระเยซูไปตรึงบนไม้กางเขนอีกครั้งหนึ่งนั่นเอง”

“เพื่อนของผม เขาบอกว่า เขาแอบลอกคำตอบเพียงนิดเดียวเท่านั้นพอให้สอบได้ ถ้าหากว่าผมไม่ทำแบบเขา เขาจะไม่ให้ผมเล่นฟุตบอลด้วย” จันจิตอบคุณพ่อของเขา

“แต่การ โกงนิดเดียวมันก็เป็นความผิดอยู่นั่นเอง ลูกก็รู้ว่าพระเยซูได้ฟื้นขึ้นมาจากความตายและทรงพระชนม์อยู่ พระองค์ทรงทราบว่าลูกกำลังทำอะไร แต่จำเอาไว้ว่า พระองค์ทรงอยู่ฝ่ายลูก และประทานกำลังใจให้ลูกกระทำในสิ่งที่ถูกเสมอ ถึงแม้ว่าคนอื่น ๆ จะกระทำผิด” พ่อพูดจบคุณพ่อของเขาก็ออกไปทำงาน

จันจิเดินไปตามถนน เขารู้สึกดีใจที่วันนี้เป็นวันสุดท้ายของการสอบ หลังจากวันนี้ไปแล้วก็คงแต่รอฟังผลเท่านั้น ซึ่งก็นับว่าเป็นช่วงเวลาแห่งความระทึกใจไม่น้อยไปกว่าขณะสอบเท่าใดนัก เช้าวันนี้เขารู้สึกอบอุ่นใจมาก เพราะเขากำลังคิดถึงคำพูดของคุณพ่อของเขาที่ว่า “พระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายลูก”

ก่อนที่จันจิจะไปถึงโรงเรียน เขาได้พบกับเจ้ากระรอกสีเทาตัวหนึ่งบนพื้นดิน มันไม่ได้ขยับเขยื้อนหรือวิ่งหนีเลยจันจิจึงเลยอ้อมมันขึ้นมาดู “โอเจ้ากระรอกน้อยผู้น่าสงสาร ข้าเจ้าหัก เจ้าทำอย่างไรจึงได้ขาคหักไปแล้ว?”

หัวใจน้อย ๆ ของชิบิเต้นแรงและเร็ว จันจิจึงวางมันลงกับพื้นดินอีกครั้งหนึ่ง “ถ้าเจ้ายังอยู่ตรงนี้ ขากลับฉันจะพาเจ้าไปบ้านกับฉันด้วย” เขาพูดกับมันโดยหวังว่ามันจะเข้าใจ แล้วเขาก็ไปโรงเรียน

เด็ก ๆ รู้สึกกังวลเกี่ยวกับข้อสอบมาก เพราะคำถามแต่ละข้อยากเหลือเกิน แต่เด็กส่วนมากก็มักหาทางออกโดยการลอกหรือถามคำตอบจากเพื่อน ๆ โดยการให้สัญญาแลกกัน ซึ่งเป็นการโกงข้อสอบ เมื่อเพื่อนหันมาพยักพยิดให้สัญญาแก่จันจิเขาหันหัวพลางหันหน้าหนี “อย่าโง่ไปหน่อยเลยนะ” เพื่อนข้างหลังกระซิบบอก แต่จันจิก็ไม่สนใจมีคำถามสองข้อที่จันจิตอบไม่ได้แต่เขายังจำได้เสมอว่า พระเจ้าอยู่ฝ่ายเขา และพระองค์ยินดีที่จะช่วยเขาให้พ้นจากการกระทำผิด

เขาพยายามทำจนสุดความสามารถ และใช้เวลานานในการตอบข้อสอบ แต่ก็เสร็จทันเวลา เขาพบว่าเพื่อน ๆ ได้ส่งกระดาษคำตอบและกลับบ้านกันหมดแล้ว จันจิคิดว่าเขาจะต้องสอบได้แน่ แต่ก็ไม่ค่อยแน่ใจเท่าไรหรอก แต่ถึงอย่างไรก็ตาม เขาก็ไม่ได้ลอกคำตอบจากใคร เขายินดีที่จะบอกความจริงนี้ให้คุณพ่อของเขาทราบ เขาเอากระดาษคำตอบไปส่งครู แล้วก็เก็บรวบรวมสิ่งของต่าง ๆ เช่น ดินสอ กระดาษ แล้วก็กลับบ้าน

จันจิกำลังคิดถึงเจ้ากระรอกน้อยตัวนั้น และเมื่อมาถึงที่ซึ่งมันนอนอยู่ก็พบว่ามันยังอยู่ที่เดิม เขาค่อย ๆ อุ้มมันขึ้นมาอย่างระมัดระวังและค่อย ๆ ประคองประคองมันจนถึงบ้าน แล้วนำไปให้คุณแม่ของเขาดู “ผมจะเรียกมันว่าชิบิ และเมื่อขาของมันหายดีแล้วผมจะสอนมันให้ขี่เอง”

คุณแม่ของจันจิคิดว่าหากเอาไม้มาเข้าเฟือกไว้ ไม่ช้าขาของมันก็จะหาย

ขณะนั้นชิบิรู้สึกอ่อนเพลียมากจึงยอมให้คุณแม่ของจันจิทำตามที่ท่านต้องการ เมื่อจัดการพันขาของมันเรียบร้อยแล้ว จันจิจึงทำรังเล็ก ๆ ให้มันโดยใช้ใบสนปูให้มันนอน แล้วเขาก็เอาถั่วมาแกะเม็ดหนึ่งส่งให้มันกิน ชิบิลองชิมถั่วเม็ดนั้นดูรู้สึกอร่อยจันจิจึงให้มันอีก ช่วงเวลาไม่นานนัก ชิบิก็คุ้นเคยและรู้สึกว่าจันจิ และคุณแม่ของเขาใจดีและไม่ทำอันตรายแก่มันเลย ขาของมันมีอาการดีขึ้นจนเกือบหายสนิทแล้ว มันคุ้นและเชื่องจนจันจิจับมันใส่กระเป๋ากางเกง หรือในแขนเสื้อของเขาก็ได้ ด้วยเหตุนี้แหละ ชิบิกับจันจิจึงกลายเป็นเพื่อนรักกันที่สุดในที่สุด

วันหนึ่งขณะที่ชิบิ กำลังแทะเม็ดถั่วอยู่ในครัว พอดีแมวตัวหนึ่งโผล่เข้ามา เจอชิบิเข้ามันก็คิดว่าชิบิเป็นหนู น้ำลายมันไหลด้วยความหิว แลบลิ้นเลียปากพลางตั้งท่าจะกระโดดตะครุบตัวชิบิทันที แต่ก็ยังไม่กล้า และไม่แน่ใจว่า ทำไม หางของชิบิจึงยาวเป็นพวงอย่างนั้น และช่วงเวลาที่มันกำลังคิดแปลกใจอยู่นั้น จันจิจึงเข้ามาจับเจ้าแมวตัวนั้นโยนออกไปข้างนอกทันที แล้วเขาก็อุ้มเจ้ากระรอกขึ้นมาพาลงปლობโยนมันว่า “ไม่เป็นไรหรอกเจ้าชิบิ แมวมันเป็นศัตรูของเจ้าและต้องการจับเจ้ากิน แต่ไม่ต้องกลัวหรอก ฉันจะอยู่กับเจ้าและคอยป้องกันเจ้าเสมอ” เขาก็ดูให้แน่ใจว่าแมวตัวนั้นวิ่งหนีไปแล้ว แล้วจึง

หย่อนเจ้าชิบิลงในกระเป่า ชิบิรู้สึกอบอุ่นที่ได้อยู่กับพี่ชิตจันจิ เพราะเขาคอยคุ้มครองมันให้ปลอดภัยเสมอ

สัปดาห์หนึ่งผ่านไป จันจิลกลับไปโรงเรียนอีกเพื่อฟังผลการสอบ เขานั่งร่วมกับเด็กชายคนอื่น ๆ ซึ่งต่างก็รอคอยด้วยความเป็นทุกข์และกังวลใจว่า ตัวเองจะผ่านการสอบนั้นหรือไม่ ชิบิยังคงนอนอยู่ในกระเป่าของจันจิ เมื่ออาจารย์ใหญ่เรียกจันจิออกไปหน้าชั้น เด็กชายคนอื่น ๆ ก็พากันหัวเราะก๊ากกด้วยความตลกเพราะแน่ใจว่า เขาคงสอบไม่ได้แน่ เพราะจันจิบอกพวกเขาว่า ทำข้อสอบไม่ได้สองข้อและเด็กเหล่านั้นหวังไว้ว่าเจ้าชิบิคงจะโผล่ออกมาจากกระเป่าให้ได้หัวเราะกันแน่

“นักเรียนทั้งหลาย” อาจารย์ใหญ่กล่าวขึ้น “จันจิสอบได้อันดับหนึ่งของชั้น ทั้งนี้มีได้หมายความว่าจันจิได้คะแนนยอดเยี่ยมอย่างพวกเธอบางคน แต่นี่คือหลักฐานอย่างชัดเจนอยู่ว่าพวกเธอลอกคำตอบกัน แต่เคราะห์ร้ายเหลือเกินที่คำตอบบางข้อผิด ถึงแม้ว่าจันจิจะตอบไม่ได้ถึงสองข้อก็ตาม ครูก็ให้เขาได้คะแนนยอดเยี่ยมและเป็นอันดับหนึ่ง เพราะว่าเขตอบคำถามด้วยความซื่อสัตย์ และด้วยความสามารถของตนเอง ครูจึงพิจารณาเห็นว่านี่เป็นความสำเร็จที่น่ายกย่องสรรเสริญกว่าการได้คะแนนสูงที่ได้มาโดยการคดโกง” เมื่อกล่าวเสร็จแล้ว ครูก็แจกกระดาษคำตอบคืนให้จันจิเป็นอันดับแรก แล้วคนอื่น ๆ ต่อไป

เด็ก ๆ ต่างก็จับกลุ่มกันเล่นข้างนอก ด้วยความสนุกสนาน ส่วนจันจิรู้สึกหัวเหวเดียวดาย เพราะเพื่อน ๆ ไม่ยอมให้เขาเล่นด้วย และไม่มีใครพูดกับเขาสักคน จากนั้นทุกคนก็แยกย้ายกันกลับบ้าน จันจิมุ่งหน้ากลับบ้านเขาล้วงมือในกระเป่ากางเกง เอาเจ้าชิบิออกมาแล้วพูดกับมันว่า “ชิบิ เจ้ารู้สึกหัวเหวเดียวดายไร้เพื่อนบ้างไหม?” ชิบิแสดงอาการคล้ายกับจะปลอบใจจันจิว่า “เปล่าเลย ฉันไม่เคยไร้เพื่อนเพราะเธออยู่กับฉันเสมอ” เมื่อจันจิมายังบ้าน เขาเห็นคุณแม่กำลังรอเขาอยู่ที่ประตูบ้านเขาจึงวิ่งเข้าไปหาคุณแม่พลางพูดว่า “คุณแม่ครับ อาจารย์ใหญ่ประกาศว่า ผมสอบได้ที่หนึ่ง เพื่อน ๆ เขาเลยไม่ชอบเพราะอาจารย์ใหญ่พบว่า พวกเขาล้วนแต่โกงข้อสอบ และตอบคำถามผิดเสียด้วย”

นางยะมาคะรู้สึกดีใจที่ลูกชายของนางเป็นเด็กดี ต่อมาไม่นานคุณแม่พ่อก็กลับมาถึงบ้าน และเมื่อเขาารู้เรื่องทั้งหมด เขาก็แสดงความยินดีกับจันจิ “ดีมากทีเดียว พระเจ้าสอนเราว่าถ้าพระเจ้าอยู่ฝ่ายเรา ใครจะต่อสู้อะไรได้” พ่อแน่ใจว่า ลูกคงจำเรื่องที่พ่อบอกว่าพระเจ้าอยู่ฝ่ายลูกได้กระมัง

ทันใดนั้น เจ้าชิบิก็โผล่หัวออกมาจากกระเป่าของจันจิแต่พ่อมันรู้ว่าอยู่กับเจ้าแมวตัวนั้นมันจึงรีบหลบหายเข้าไปในกระเป่าของจันจิอย่างรวดเร็ว จันจิจึงตวาดไล่แมวตัวนั้นว่า “แกไปให้พ้นจากที่นี่ ชิบิเป็นสัตว์เลี้ยงของข้า ข้าไม่ต้องการให้ใครทำร้ายชิบิ” แมวตัวนั้นจึงเผ่นหนีไป ชิบิได้ยิน และมันก็แสดงอาการเหมือนจะพูดตามภาษาของมันว่า “ฉันไม่สามารถกระโดดได้เหมือนกับกระรอกอื่น ๆ

ฉันไม่สามารถหนีพ้นจากแมวดำนั้นได้ แต่เมื่อฉันอยู่ที่นี้ในกระเปาะของเธอ ฉันก็ปลอดภัยทุกอย่าง และไม่ถูกทิ้งให้เดียวดายว่าเหวออีกต่อไป”

ฉันนึกเหมือนจะเข้าใจอาการของมัน เขาจึงเอามันออกมาจากกระเปาะแล้วก็พูดกับมันว่า “ซิบิฉันมีถั่วให้เจ้าอย่างมากมายที่เดียวเจ้าไม่ต้องกลัวหรอก ฉันจะไม่ยอมให้แมวดำนั้นมาทำร้ายเจ้าเด็ดขาด” แล้วซิบิก็แกะเม็ดถั่วจากมือของเขา และเมื่อกินเสร็จแล้ว มันก็วิ่งเข้าไปในแขนเสื้อของฉัน

จากนั้นฉันจึงรู้แน่แก่ใจว่า พระเยซูอยู่ฝ่ายเขา และเขาก็ไม่ต้องกลัวอะไรทั้งสิ้น ไม่ต้องกลัวว่าเพื่อน ๆ จะรังเกียจที่เขาทำในสิ่งที่ถูกต้อง เป็นการดีที่สุดในพระเจ้าเพราะพระเจ้าทรงมีฤทธานุภาพมากที่สุด

การปฏิเสธไม่ยอมทำความผิดตามอย่างผู้อื่นหรือ ยืนหยัดอยู่อย่างเดียวดาย ต่อสู้กับความผิดบาปต่าง ๆ เช่น

กดโกง

.....
.....
.....
.....

(เติมคำลงในช่องว่างให้เต็ม)

นี่คือส่วนหนึ่งของการแบกไม้กางเขนติดตามพระเยซู

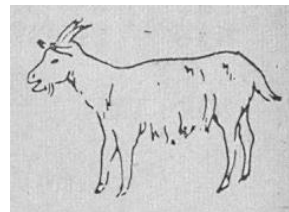
“เรารู้สึกเจ็บปวดปীมว่าจะสิ้นชีวิต แต่เราก็ยังมีชีวิตอยู่เพราะ พระเจ้าเป็นฝ่ายเรา” พระเยซูตรัสไว้ในลูกา 9:23-24 ว่า “ถ้าผู้ใดจะใคร่ตามเรามา ให้ผู้นั้นชนะตัวเอง และรับกางเขนของตนแบกทุก ๆ วันตามเรามา เพราะว่าผู้ใดใคร่จะเอาชีวิตรอด ผู้นั้นจะเสียชีวิต แต่ผู้ใดจะเสียชีวิตเพราะเห็นแก่เรา ผู้นั้นจะได้ชีวิตนิรันดร์”

ฉันอยู่ได้ เพราะพระเจ้าอยู่ฝ่ายฉัน

แล้วเธอล่ะ?

สรุป

1. ในเรื่องของโดโต้ หลังจากที่มีมันได้ตกลงไปในบ่อแล้ว ดูเหมือนว่าที่นั่นคือจุดจบแห่งชีวิตของมัน ดีแต่ว่ามันได้มาพบเข้า และพร้อมที่จะลงไปช่วยมัน เรื่องนี้สอนให้เราว่า มีสิ่งหนึ่งที่เราไม่สามารถหลีกเลี่ยงจากมันได้ สิ่งนั้นก็คือ “บาป” แต่พระเจ้าได้ทรงโปรดประทาน

พระบุตรของพระองค์คือพระเยซูคริสตเจ้ามาเป็นพระผู้ช่วยของเรา พระองค์ทรงสละชีวิตของพระองค์บนไม้กางเขนเพื่อเรา พระคัมภีร์ได้กล่าวไว้ว่า “เพราะว่าพระเจ้าทรงรักโลก จนได้ประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ เพื่อทุกคนที่วางใจในพระบุตรนั้น จะมีได้พินาศแต่มีชีวิตนิรันดร์” (ยอห์น 3:16)

2. ในการกระทำความผิดนั้นไม่ใช่ของสนุกสนานเลย **ดูดู** ได้ชี้ให้เราเห็นว่า เราจำเป็นต้องมีพระผู้ช่วยให้รอดเป็นพระเจ้า และเป็นกษัตริย์ประทับในใจของเราตลอดไป แล้วพระองค์จะทรงเปลี่ยนแปลง และชำระริมฝีปาก มือ ความคิดและทุกสิ่งในร่างกายของเรา และทรงช่วยเราให้เป็นอิสระเพราะว่าถ้าหากเราหยุดทำความผิดเหล่านั้น เราก็เป็นอิสระพระคัมภีร์ได้กล่าวไว้ว่า “พระคริสต์ทรงโปรดให้เราทั้งหลายเป็นไท” (กาลาเทีย 5:1) เราจึงเป็นอิสระอย่างแท้จริง

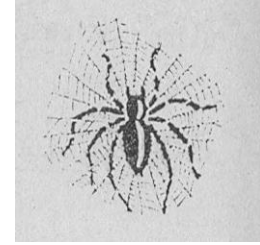
3. เรื่องของนิงโหลง สอนให้เราได้ว่า เมื่อพระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเราแล้ว เราจำเป็นต้องบอกให้คนอื่นรู้จักพระองค์ด้วย พระเยซูตรัสว่า “ทุกคนที่จะรับเราต่อหน้ามนุษย์ เราจะรับผู้นั้นเฉพาะพระพักตร์พระบิดาของเราผู้อยู่ในสวรรค์ แต่ถ้าผู้ใดจะปฏิเสธเราต่อหน้ามนุษย์ เราจะปฏิเสธผู้นั้นเฉพาะพระพักตร์พระบิดาในสวรรค์ด้วย” (มัทธิว 10:32)

4. ควรทำสิ่งที่เป็อันดับแรกก่อนนั้นคือเรื่องราวของ **มิมิ** และสิ่งแรกที่เราควรจะทำก็คือ ต้องเชื่อวางใจในพระเจ้า เพราะไม่มีทางที่เราจะทำความดีเพื่อที่จะไปสวรรค์ได้มีทางเดียวเท่านั้น คือ เมื่อเราได้เป็นบุตรของพระเจ้า เป็นผู้ที่พระองค์ทรงสามารถสอนให้รู้ว่าอะไรดี อะไรถูกต้อง และมอบหนทาง ที่เราควรจะไป พระเยซูตรัสไว้ใน ยอห์นบทที่ 10: 27, 28 ว่า “แกะของเราย่อมฟังเสียงของเรา เราจักแกะนั้น และแกะนั้นตามเรา เราให้ชีวิตนิรันดร์แก่แกะนั้น แกะนั้นจะมีได้พินาศเลยเป็นนิรันดร์ และจะไม่มีผู้ใดชิงแกะนั้นไปจากมือของเราได้”

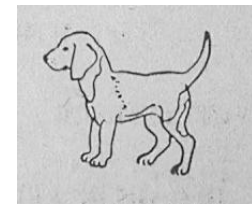
5. พระคัมภีร์กล่าวถึง “ความมานะบากบั่น” คือความพากเพียรไม่ย่อ
ท้อ อย่างไรก็ตามเรื่องของ **จิตชู** ได้ช่วยให้เราเห็นว่า เราไม่ควรท้อถอยหรือ
โศกเศร้าและนี่คือเพลงที่ครูชอบร้องเสมอ

“แมงมุม แมงมุมเอ๋ย เสร้าใจหรือ เมื่อใครทำไยเจ้าขาด โอ เปล่า เปล่า
เปล่า ฉันทันไม่เสร้าใจ เพราะฉันทันสร้างขึ้นมาใหม่ได้”

6. นานมาแล้ว เราไม่เคยมีเป้าหมายอะไรเลย และก็ทำอะไรให้เป็นไปตามเป้าหมายนั้นด้วย แต่เดี๋ยวนี้เรามีแล้ว นั่นคือทำในสิ่งที่พระเจ้าทรง
พอพระทัย **ดาต้า** ไม่เคยมีเป้าหมายที่ถูกต้อง ถ้าเราใช้ธนูที่พระเจ้าทรงให้เรา
และไวใจในพระวิญญาณบริสุทธิ์ เชื่อแน่ว่าพระเจ้าจะทรงช่วยให้ทำถูกต้อง
เป้าหมายได้ ธนูดอกแรกคือ “ความรัก” และแน่นอนที่สุดจะเป็นที่พอพระทัย
พระเจ้า ถ้าเรารักพระองค์และรักผู้อื่น เราต้องตรวจดูธนูดอกอื่น ๆ อีกด้วย

7. **ริบ ริบ** ได้ทำให้เราคิดสำนึกถึงการไม่เชื่อฟังของเรา และบาปก็ทำได้
ทำให้เราระลึกถึงเวลาที่เราไม่เชื่อฟังผู้ปกครอง หรือคุณพ่อคุณแม่ของเรา เรา
ต้องการที่จะมีชีวิตเหมือนพระเยซู พระองค์ไม่เคยถือดีต่อพระบิดาเจ้าเลย และ
ในขณะที่พระองค์กำลังแบกไม้กางเขนอยู่นั้น พระองค์ทรงตรัสว่า “เราได้ลงมา
จากสวรรค์ มิใช่เพื่อจะทำตามความประสงค์ของเราเอง แต่เพื่อจะทำตามความประสงค์ของผู้
ทรงใช้เรามา” (ยอห์น 6:38)

8. และสำหรับ **แมง แมง** เราไม่ทราบว่ามันจะรู้หรือไม่ว่า การรับใช้
ผู้อื่นนั้นมีความสนุกเพียงใด อย่างไรก็ตามเราก็รู้ว่าเราไม่สามารถจะช่วยเหลือผู้อื่นด้วย
ความยินดีและเต็มใจได้ ถ้าหากว่าพระเจ้าไม่ได้สถิตอยู่ในใจของเรา โคลโลสี 3:
23 กล่าวว่า “ท่านจะทำความดี ก็จงกระทำด้วยเต็มใจเหมือนกระทำความดีถวายพระเจ้า
ไม่ใช่เหมือนกระทำความดีแก่มนุษย์”

9. บางครั้งเราทำตามอย่างที่เพื่อน ๆ เขาชอบทำกัน แม้ว่าการกระทำ
เหล่านั้นจะไม่ดีไม่งาม เราก็ยังอยากเอาใจเขา เพราะว่าเป็นการยากที่เราจะ
เล่น หรือทำงานตามลำพังตัวของเราเอง (ดังเรื่อง**ชิบิ**) แต่พระเจ้าไม่ได้ทิ้งเรา
ให้อยู่ตามลำพังเลย พระคัมภีร์สอนว่า “พระเยซูคริสต์ทรงทนทุกข์ทรมาน
เพื่อเรา” ทำไมเราจึงไม่ทนทุกข์เพื่อพระองค์บ้าง

พิมพ์ที่ ร.พ. เจริญธรรม 160 เสาชิงช้า นครหลวง ฯ, 2
นายการุณ สกฤตตันเจริญ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา 1972

อยากให้บุตรหลานเป็นเด็กดีควรมีหนังสือเหล่านี้

คำถาม-คำตอบ สอนเด็ก

หลักความเชื่อสำหรับสอนเด็ก

และให้เด็กท่องจำ

ราคาเล่มละ 50 สตางค์

แนวทางสอนบุตร

บุตรของท่านจะเป็นอย่างไรในอนาคตย่อม

ขึ้นอยู่กับ การสั่งสอนของท่านในปัจจุบัน

หากศึกษาวิธีสอนบุตรจากหนังสือนี้ ท่าน

จะได้รับประโยชน์เกินคาด

หนา 136 หน้า ราคาเล่มละ 4.00 บาท

สั่งซื้อได้ที่

กองคริสเตียนบรรณศาสตร์

28/2 ซอยประชาอุทิศ ถนนปฎิพัทธ์

นครหลวงฯ , 4